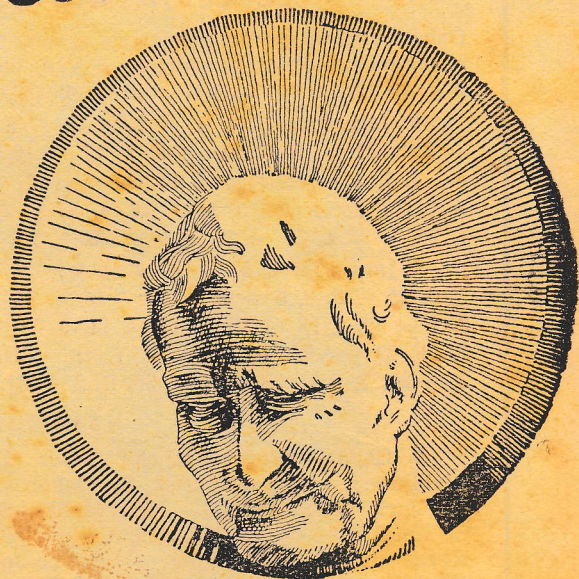

Francej

Salezijanski Vestnik

„Zaupajte v Jezusa
Kristusa in v Marijo Po-
močnico, pa boste videli
čudeže.“

Bl. Janez Bosko.

S prilogo
„NA POMOČ
VERNIM DUŠAM!“

Poštšina plačana v gotovini

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

VSEBINA: Ohranimo očetovo podobo — Vseh mrtvih dan — Pokopavanje mrličev na Japonskem — Zadnji dan leta — Sanje in resnica — Kalistove katakombe v Rimu ob svetem letu — Zgledi vlečejo — Taki moramo biti — IZ NAŠIH MISIJONOV: Salezijanski misijoni (njih zgodovina) — Asam - Indija — Ta nas osramoti — Kitajski škof sin matere mučenice — Misijonarjev peklenšček — Nove maše v Asamu — PO SALEZIJANSKEM SVETU: . . . — IZ NAŠIH ZAVODOV: Rakovnik. Slovo g. Kereca - Počitniški dom nad Brezjami - Veržej — Ne pozabite — Novi odpustki — Odpustek svetega leta — Milost čast. Dominika Savija — MILOSTI MARIJE POMOČNICE — Kazalo.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: 1. 4, 8 — 2. 9, 18 — 3. 5, 20 — 4. 2, 3 — 5. 8, 31 — 6. 7, 21 — 7. 3, 23 — 8. 6, 14 — 9. 4, 12 — 10. 1, 2 — 11. 3, 6 — 12. 9, 11 — 13. 5, 30 — 14. 7, 1 — 15. 8, 4 — 16. 2, 16 — 17. 2, 22 — 18. 1, 13 — 19. 9, 26 — 20. 6, 28 — 21. 3, 24 — 22. 5, 5 — 23. 4, 10 — 24. 7, 19 — 25. 8, 17 — 26. 2, 7 — 27. 1, 25 — 28. 4, 29 — 29. 5, 9 — 30. 8, 25 — 31. 6, 27

V januarju: 1. 5, 27 — 2. 3, 4 — 3. 7, 30 — 4. 9, 2 — 5. 1, 23 — 6. 4, 9 — 7. 6, 25 — 8. 8, 6 — 9. 2, 17 — 10. 6, 24 — 11. 1, 11 — 12. 2, 16 — 13. 9, 12 — 14. 3, 1 — 15. 4, 18 — 16. 8, 13 — 17. 5, 21 — 18. 7, 29 — 19. 5, 14 — 20. 9, 15 — 21. 1, 22 — 22. 6, 7 — 23. 7, 28 — 24. 2, 5 — 25. 3, 10 — 26. 4, 19 — 27. 8, 3 — 28. 2, 8 — 29. 4, 3 — 30. 9, 8 — 31. 3, 26

Nove častivke:

5. 20, 3 — Basaj Francka, Vasca (Cerklje pri Kranju); — Bizjak Marija, Ljubljana; — Bohm Marija, Sv. Jakob v Rožu; — Bratkovič Lucija in Marija, Sv. Jurij ob Ščavnici; — Čeh Malika, Sv. Jurij ob Ščavnici; — Čuda Marjeta, G. Kašelj; — Guček Kristina, Celje; — Kattinig Marija, Sv. Jakob v Rožu; — Kovač Francka, Ljubljana; — Krivec Johanca, Marija in Franca, Zg. Brnik (Cerklje pri Kranju); — Mihelčič Malči, Gradac v Belikrajini; — Pirnat Francka, Ljubljana; — Plahuta Rudolf in Helena, Rimske Toplice; — Šuštar Anica in Marica, Ljubljana; — Vodopivec Nežka, Maribor; — Zorman Matilda, Sv. Jurij ob Ščavnici; — Zupančič Marija, Vel. Lipoglav.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Belak Frančiška, Zabukovje (Sevnica);
Bernardi Ana, Dravograd;
Cerar Alojzij, Brezovica (Dob);
Flis Milka, Brežice ob Savi;
Hrovatin Marija, Duplje (Vipava);
Katrašnik Nežka, Ljubljana;
Klemen Jože, Bela (Špitalič);
Kostanjevec Matija, Sv. Andraž v Slovenskih goricah;
Markizeti Neža, Jesenice;
Ravninar Tone, Dob;
Samec Angela, Kompolje (Dobrepolje);
Selinšek Jera, Sela pri Ptujju;
Skok Helena, Dolenja vas (Sv. Pavel pri Preboldu);

Sikušek Neža, Rajhenburg;
Slapnik Ivanka, Blodnik (Št. Gotard);
Škrlec Matilda, Savci (Sv. Tomaž pri Ormožu);
Tiringer Marjeta, Šmarjetna gora (Kranj);
Traven Franc, župnik, Sodražica;
Vidovič Neža, Sv. Lovrenc na Dravskem polju;
Volavšek Karolina, Krško;
Zerovnik M., Voklo (Šenčur);
Žitnik Ivan, Ljubljana;
Žurga Frančiška, Martinjak (Cerknica).

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka).

*

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1933 LETO XXIX NOVEMBER - DECEMBER ŠTEV. 11-12

Brezmadežna! — Kako lep je za nas ta Marijin praznik!
Sto let bo kmalu, kar se je na ta dan spočela
don Boskova družba!

Ohranimo očefovo podobo

Spomin na naše drage nam je vedno svet. V srcu nosimo njih podobo, obešamo njih sliko na steno, da se spominimo, kakšna je bila naša mati, kakšen naš oče. Ne bi dopustili, da bi kdo spačil njih slike, hočemo, da ostanejo slike take, kakršni so bili naši starši, nič lepši, nič potvorjeni.

„Ohranimo podobo don Boska, kakršnega nam je Bog dal,“ tako je dejal sedanji naš vrhovni predstojnik, „da se tudi med sotrudniki ohrani pristna njegova podoba in da niti te podobe ne zmaličimo niti samega ustanovitelja Salezijanske družbe in Hčera Marije Pomocnice. Božja previdnost nam je dala z don Boskom enega izmed tistih ljudi, ki so res previdnostni, kakor pravi francoski govornik Bossue, to so ljudje, ki nadaljujejo Kristusovo delo in navračajo na pot evangelija cele narode, duše pa vodijo k pristnosti Kristusovega duha.“

Don Boskova podoba je podoba velika! Ne trdimo tega mi, ampak kardinal Nina je tako menil. Ko ga je papež Leon XIII. vprašal, kaj misli o don Bosku, je dejal: „Jaz ga ne smatram za navadnega človeka, ampak za velika z širnimi rokami, ker je objel ves svet.“ Ko ga je Cerkev oklicala za blaženega, je s tem priznala, da je don Bosko vesoljni, kakor je vesoljni njen nauk in vesoljno polje delovanja, ki mu ga je Previdnost poverila.

V resnici je izkušnja pokazala, da je don Bosko povsod doma, kamor pride s svojimi sinovi. Povsod se prime njegovo delo in se udomači, kakor da je tam zrastle. Nekaterim rastlinam pravijo, da so eksotične, to je iz drugih krajev prenesene in v kraju njim tujem vsajene. Take rastline se izvečine težko

primejo in ne uspevajo tako kakor v svojem rodnem kraju. Don Bosko pa ni eksotičen, don Bosko je povsod doma, saj je njegovo delo tako pristno človekoljubno, tako skladno z vsako narodnostjo, da takoj na prvi mah postane domače. Zakaj je tako, je lahko umljivo, saj je don Boskov duh Kristusov duh, ki ni samo za ta ali oni narod, ampak je vesoljni in vsakemu narodu prikladen. Morda se prav radi tega ni zmotil Huysmans, ki je dejal, da nihče od srednjega veka dalje ni bolje doživel evangelija kot don Bosko. Tako tudi danski pisatelj Jergensen pravi, da je bilo v 19. stoletju malo ljudi, ki bi bili toliko storili za širjenje evangelija, kakor je storil don Bosko. Don Bosko je bil res vsem vse, kakor o sebi trdi sveti Pavel. Miroval nikdar ni. Ne samo, da je zvesto spolnjeval naredbe svetega očeta, celo prehitel jih je v svoji sinovski ljubezni do papeža. Udeještvoval se je v vseh oblikah apostolstva. Svojima ustanovama, ki jima je začrtal za prvi namen vzgojo mladine, je s splošnejšo besedo povedal, da se jima je udeještvovali na vsakem polju, kjerkoli bo treba podpreti Kristusovo stvar.

Ko je ustanavljal salezijansko sotrudstvo, ni imel edinega in zadnjega namena, da sotrudniki salezijancem pomagajo pri vzgoji mladine, ampak jim je zarisal širši krog delovanja; hotel je, da naj *bodo sotrudniki in sotrudnice predvsem desna roka svojim župnikom v župniji in škofu v škofiji v prid Kristusovi cerkvi in za širjenje poglobljene duhovnega življenja.*

Kakor da se je bal, da bi ga prav ne umeli, zakaj je ustanovil salezijanske sotrudnike, je razločno dejal: „Res je, da se bodo salezijanci zatekali v

svojih stiskah k svojim sotrudnikom in sotrudnicam po pomoč, vendar pa morajo biti sotrudniki in sotrudnice desna roka svojim škofom in župnikom za dobro Cerkve, posebno pa za njih lastno škofijo.“ S temi besedami je jasno izražena njegova misel.

Prav v tem smislu je tudi sestavil pravilnik za svoje sotrudnike in takega predložil cerkveni oblasti v potrditev. Sveta cerkev je v osebi angelskega papeža Pija IX. spoznala vesoljnost don Boskovega dela, z navdušenjem mu je pravila potrdila, ustanovo pa obdarila s številnimi duhovnimi dobrotami. Saj je videla, da je don Bosko prišel sveti cerkvi na pomoč s celo vojsko prostovoljcev, ki bodo pomagali cerkveni oblasti v spolnjevanju Kristusovega naročila: „Učite vse narode...“

To je bila vojska, sestavljena izvečine iz samih laikov, svetnih ljudi, ki

se doslej niso udeleževali pri apostolstvu. — Kdor je sledil začetku in razvoju katoliške akcije, je z lahkoto opazil, da je zrasla prav iz istih načel in zamisli, kakršne je imel že don Bosko. Don Bosko je pripravil tla veliki zamisli, o kateri za njegovih časov v Cerkvi še sanjati niso smeli, in ki je bila v božjih načrtih za današnje čase. Zato nam ne bo čudno, kako je papež Leon XIII. sprejel don Boska v njegovi zadnji avdijenci. Tako je sveti oče dejal: „Ljubim, ljubim, ljubim vas. Ves sem vnet za salezijance. Prvi sotrudnik hočem biti jaz!“

Da, to troje je potrebno: *Ljubezen do don Boska, iskrena in darežljiva prísrčnost do salezijanskega dela in velikodušno sodelovanje pri apostolstvu katoliške akcije.* — Tak mora biti vsak sotrudnik, če res hoče biti pravi sotrudnik po don Boskovem srcu.

Vseh mrtvih dan

Praznik vernih duš se je v sveti cerkvi začel obhajati v 9. stoletju. K temu je pripomogel goreč apostol za verne duše sv. Odilon. Ni pa s tem rečeno, da se Cerkev prej ni menila za duše v vicah, saj pri sveti maši že od nekdanj vedno moli za nje in je svoje verne spodbujala k molitvi za trpeče duše.

Mesec november je prav primeren za praznik vernih duš. Listje je z drevja odpadlo in vsa priroda, kakor da lega v grob, da prihodnjo pomlad še lepša vstane. Tako je naše življenje, ki se z vsakim dnem bliža smrti in počasi zamre, a ne za vedno, saj telo čaka častitljivega vstajenja.

Sredi naših vsakdanjih skrbi tako lahko pozabljamo na naše umrle, ki so nam bili tako dragi in bi bili za njih življenje marsikaj pripravljeni storiti, zdaj pa jih pozabljamo in morda prav tedaj, ko naše pomoči najbolj potrebujejo.

Na vernih duš dan sv. Cerkev usmerja naše misli tja za grobove, v vica, kjer mnogi trpe nedopovedljive muke. Pomaga jim s svetimi mašami, saj je v zadnjem času uvedla, da ta dan, kakor od nekdanj

na veliki božični praznik, vsak duhovnik bere kar tri svete maše. Ta dan se mnogo več moli in k dobrim delom spodbuja, saj z dobrimi deli, zlasti z miloščino, lahko storimo ubogim dušam mnogo dobrega, da jim olajšamo trpljenje ali da jih rešimo iz strašnega ognja. Ta dan je sv. Cerkev podelila posebne odpustke, ki se smejo darovati samo dušam v vicah.

Pobožnost do vernih duš je presvetemu Srcu zelo ljuba in bogato vrača tistim, ki se jih usmilijo. Saj je dejal: „Bodite usmiljeni in boste usmiljenje dosegli.“ Božje Srce, ki je tako dobro, želi čimprej osrečiti duše in jih privedi k sebi v večni raj, ker jih tako silno ljubi, toda loči od njega te duše neopravljena pokora, časna kazen, ki je niso plačale v življenju. Prav to kazen lahko in prav lahko plačamo mi božji pravici z dobrimi deli in toliko drugimi pomočki, da se ljubljene duše morejo prav kmalu rešiti strašnega ognja in pohiteti k svojemu Zveličarju, ki jih tako željno pričakuje. Božjemu Srcu napravimo veliko veselje, ko mu duše pripeljemo. Ali nam ne bo povrnil te usluge?

Molitev za umrle je dobra in zveličavna, pravi sveto pismo, pa je tudi naša dolžnost. Dolžnost, ki nas veže kot ude istega telesa Kristusovega. In če en ud trpi, ali mu drugi ne bo pomagal? — Imamo pa gotovo tudi kakega svojega duhovnega ali telesnega dobrotnika, naše starše, katerim smo toliko dolžni, da jim nikoli ne bomo poplačali njih ljubezni in njih žrtve, ali jim ne bomo vračali prav zdaj, ko najbolj potrebujejo?

Vsak je torej dolžan dušam v vicah svojo pomoč. Naj se vsakdo ves ta mesec dnevno spominja te svoje dolžnosti in naj prosi za uboge duše v vicah, da jih čimprej reši groznih muk. Koliko jih je pa morda v vicah, ki so prav radi nas, radi mene, radi tebe v vicah in morajo delati pokoro. Ali se jih res ne bom spomnil? Ko bi ti naši dragi za svojega življenja prišli k nam po košček kruha, po kozarec vode, ker jih strašno žeja, ali bi se jih ne usmilili in jim z vso ljubeznijo ne ponudili vode, da se odžejajo? — Naše drage v vicah muči mnogo hujša žeja,

kakor pa je telesna, žeja po Bogu. Na veke bodo hvaležne tistemu, ki jim bo pripomogel, da čimprej ugledajo svojega Boga. Ali jim ne bomo s svojo molitvijo pomagali, da se jim edina in tako neutešljiva želja izpolni? Ali bomo res tako neusmiljeni do njih?

Vse, kar damo dušam v vicah, se nam pomnoženo vrne. Predvsem bodo tudi one prosile brezdvomno za nas Boga, ko pridejo predenj, pa še iz vic nam lahko pomagajo, čeprav sebi pomagati ne morejo. Dokazov, da so duše, ki so bile še v vicah, svojim dobrotnikom pomagale, je dovolj.

Veliki nabožni pisatelj O. Faber piše: „Vsaka duša, ki gre zmagonosno iz vic, pomnoži slavo božjo. Stvarnik tedaj završi svoje delo v tej duši, njegovi darovi so takrat dosegli svoj višek. Jezusov križ takrat slavi v tej duši svoje zmagoslavje, takrat nebeški dvor sprejema v svojo družbo novega častilca presvete Trojice.“

Povečujmo torej slavo božjo tudi na ta način, da plačamo dolg za duše, ki jih vse nebo pričakuje!

Pokopavanje mrličev na Japonskem

V kraljestvu vzhajajočega sonca nimajo stalnih obredov glede pokopavanja mrličev. Je pač razumljivo, če pomislimo, da je prav tam na vzhodu, na Japonskem, mnogo verstev, kot šintoistično, budistično in še druga in vsako ima svoje obrede.

Na splošno se pa lahko reče, da tako pokopujejo mrličev, da jih v troje zganejo. Kolena mu denejo prav pod brado in tako sklučenega spravijo v kako skrinjo ali pa celo v sod, ne glede na to, ali ga sežgo ali pokopljejo. V sedanjem času pa mrličev ne zgibajo več, ampak jih zravnane devljejo v posebno peč, krematorij, in sežgo.

Prvi mrlič, ki sem ga pokopaval, je bil mali delavec, komaj 12 do 13 let star. Tik pred smrtjo je prejel sveti krst. Njegovo selo je bilo precej daleč od našega misijona, zato sem komaj izvojeval svoje pravice od bonca (budističnega duhovna), da sem malega pokopal po krščanskem obredu. Reveža so bili že v troje zgenili in dejali v sod, nisem utegnil več doseči, da bi ga bili zravnali.

Nekoč je neki kristjan svojo umrlo ženo prinesel kar v košu v naš misijon, da jo po krščansko pokopljemo, ker ni maral nadlegovati misijonarja na daljno pot.

Drugič se mi je zopet zgodilo, da ko sem obiskaval misijon, sem prišel v neko vas, kjer so pravkar pokopavali mrliča po poganskem obredu. Revež je bil seveda zganjen v tri gube; imeli so ga v zelo suhi skrinji; prinesli so ga na pokopališče in že so iskali drv, da ga sežgo. Najstarejši sin je moral prvi prinesiti klado. Ko je bil kup že dosti velik, ga je moral politi s petrolejem, nato ga je zažgal. Ko je prvi dim odplul, si videl čudni prizor. Mrlič se je v plamenih zvijal, kakor bi bil živ. Okrog je neprijetno dišalo po pekočem se mesu in cvrtju maščobe. Navzoči so se prizadevali zadušiti ta smrad s požirki „sake“, močno opojne pijače iz fermentiranega riža. Ko je ogenj upepelil telo, so pobrali še vroče kosti in so jih pokopali na drugem kraju.

Vseh mrtvih dan pri Hivarih

Julija meseca sem šel ob reki, kar zagledam gručo ljudi, ki so bili zatopljeni v globok molk. Od vseh strani so prihajali še drugi in so se jim pridruževali vse v

največji tišini in molku. Bil je praznik „Vavu Orikal“, to je dan molitev za umrle.

Z bližnje daljave sem opazoval potek tega praznika. Vsak izmed prišlecev je

imel velik list banane, ki je služil obenem i za krožnik i za mizo. Na njem je bila porazložena v majhni količini jed iz riža in mesa.

Sklonjeni nad daritvijo, Indijanci drže v roki nekoliko one jedi in takole molijo: „Gospod, reši mojega očeta kazni, ki jih mora trpeti za svojo neupravičeno jezo.“ — „Mogočni bogovi, pozabite grehe in laži moje matere!“ — „Gospod, naš oče je od pijančevanja umrl, odpusti mu!“ — „Gospod, naši starši so nas po krivici topli, reši jih!“ — Tako molijo in se vedno globlje sklanjajo nad listom z jedjo — to

je trenutek, ko molijo zase: „Gospod, živi ti hočemo brez vsakega pogreška kot naši očetje, kot naše matere.“

Velik krik zaženo, potem pa vse utihne. Nato počasi vsi vstanejo, del jedi, ki je na listu, vržejo v reko, ostalo pa pustijo na na bregu ter se gredo kopat. Ako medtem prilete krokarji in pojedjo puščene jestvine, je najboljšje znamenje, da je njih molitev uslišana... Ako pa krokarjev ni, je to slabo znamenje, naslednje leto morajo obred ponoviti.

Ali ni brez primere bolj vzvišeno češčenje umrlih v katoliški cerkvi?

Zadnji dan leta

(Resnična zgodba)

Godi se pred šestdesetimi leti; na dvorišču don Boskovega zavoda v Turinu smo, v zadnjih dneh decembra. Mladina je vsa razigrana, vedno enaka, poleti in pozimi, teka, vpije, veseli se kljub meglenim jesenskim dnevom. Pa glej, živahna igra se namah ustavi. Vse hiti nekam, kakor v klopčič se zmota okrog častitljivega starčka, ki je prišel doli iz svoje sobe — okrog don Boska. Don Bosko je šel po dvorišču, malo je šepal, ker so ga na stara leta noge bolele; proti cerkvi se je namenil; z obema rokama maha mladini v pozdrav. Prišel je na sredo dvorišča. Pogled mu je šel preko mladine tja k zidu, ob katerem je slonel deček in jokal. Don Bosko dá znamenje in trije, štirje mladeniči že hite po samotarja in ga privedejo, skoroda prineso, ker se je branil, k don Bosku. Ta ga prime za ramo in mu ljubeznivo pravi: „Za oporo mi boš mesto palice“, tako mu de in oba gresta proti zakristiji.

Ko sta dospela do praga zakristije, mu don Bosko reče: „Prav lepa ti hvala, da si don Bosku pomogel, to uslugo ti moram kako povrniti, povej, morda imaš káko prošnjo do don Boska?“

„Da, don Bosko, imam jo“, odvrne dečko z veselim licem, po katerem so malo prej tekle bridke solze... „Domov bi šel rad, da bi s starši prebil novo leto.“ „Razumem“, de don Bosko, „novo leto bi rad doma prebil. — Ali pa ne bi pri don Bosku ostal za novo leto...?“

„Bi... pa mama... ata...“

„Ze prav“, poseže vmes don Bosko po kratkem molku, „najprej mama in ata, potem don Bosko, pa vedi, da don Bosko želi, da ostaneš z njim drugo novo leto...“

„O, da, don Bosko, tisto pa, še več, če hočete...“

„Posebno pa zadnje novo leto... saj veš, kaj mislim!“

Nekaj mu je zašepetnil v uho, dečku se je čelo zresnilo, nato pa kmalu zjasnilo, ker se je domislil, da bo smel za novo leto domov k staršem... Dečko je pozdravil don Boska in odšel; starčkovo oko mu je pazno sledilo, tisto oko, ki je tolikokrat prodrlo skozi gosto kopreno v bodočnost.

* * *

Šestdeset let je minulo.

Na Silvestrov večer je bilo, na obširnem dvorišču... v nekem ameriškem vlemestu. Avto se je ustavil pred vrati zavoda. Star gospod je stopil iz krasnega avtomobila, vstopil se v kot dvorišča in ogledoval žive prizore na njem, kjer se je razigrana mladina zabavala... Tedaj mu je v duši spet vse oživelo, živi spomini iz preteklih let. Zdelo se mu je, kakor da mu je nekdo pričaral pred oči neki drug Silvestrov večer iz davnih, davnih dni, iz Turina, tedaj, ko je bil pri dvanajstih letih.

Zdaj se mu približa neki duhovnik in ga prijazno nagovori:

„Pozdravljeni, gospod, ali ste prišli k nam, da z don Boskom prebijete novo leto? —“

Dobri duhovnik ni slutil, kaj vse so možu te besede vzbudile spominov v duši. — Na palico se gospod opira in gre proti cerkvi. Korak mu je šibak. Prosil bi za spoved... ker je don Bosko tako hotel... Toliko Silvestrovih večerov je že minulo... toliko let brez spovedi... Vsakega starega leta dan se mu je nekaj budilo

v duši in ga opominjalo. Spomnil se je vselej dvojne dobrotnih oči, ki so milo očitajoče zrle vanj... pa zastonj. O, zdaj pa ne več zastonj, zdaj se ne more več upirati milemu opominu. Don Bosko je bil močnejši od njega, premagal ga je.

Tako je mislil, ko je nad njegovo sivo glavo don Boskov sin dvignil roko, ki vse odpušča. Zdelo se mu je, da je to sam don Bosko; pa saj je bil sam don Bosko tak, prav iste mile oči in globok pogled je imel, prav isti dobrotni nasmeh. — Ne, to ni bil don Bosko, ampak njegov duhovni sin, ki mu v dobroti mora biti povsem podoben. — Duhovnik se je na pragu po-

slovil od gospoda, objel je nekdanjega don Boskovega gojenca, prav tako, kakor bi bil storil don Bosko sam.

„Na svidenje, pa kmalu,“ je dejal stari gospod.

Avto je zarenčal in izginil v gosti jesenski megli.

Komaj štirinajst dni je minulo in ta dobri duhovnik je gospoda res obiskal. V sobi je bil, polno rož, polno zelenja je bilo v njej, kakor spomladi, in šest sveč je gorelo ob njem. — Gospod je spal — ne vzdramljivi sen; zaspal je v Gospodu potem, ko je zadnje novo leto preživel z don Boskom...

Sanje in resnica

Nekoč je don Bosko imel čudne sanje. Zaslíšal je ropot tam od vhodnih vrat v zavod in je zagledal čudno postavo. Bil je velikan, s širokim čelom, vdrtimi očmi, z belo brado, skoro ves plešast, le na ramena se mu je usipalo nekaj sivih las. Bil je odet v mrtvaški prt, v desni pa je imel bakljo, ki je gorela s čudno temnikastim ognjem.

Korakal je počasi in resno.

Dečki so se veselo igrali na dvorišču in niso nič videli. Mož je šel od enega do drugega, posvetil vsakemu v obraz, kakor da je nekoga iskal. Zdajci se ustavi pri enem, ki se je pravkar pripravljal na tek, dvigne bakljo, posveti mu prav v obraz, pogleda ga bistro v oči in de z zamolklim glasom: „Prav ta je!“

Parkrat pokima in odvede dečka v stran. Tam ga ovije s svojim mrtvaškim plaščem, izza njega v potegne listič in ga dá dečku. Dečko bere, a ko prebere, prebledi ter boječe vpraša: „Kdaj? Kmalu? Zakaj ne kesneje?“ Starec odgovori kakor iz groba: „Tvoja ura je odbila.“

„Pa vsaj...“

„Z mano greš!“

Dečko bi se rad igral, pa mu ne gre, trese se kot šiba na vodi, rad bi nekaj povedal, opravičil se, a ne gre in ne gre.

Prikazen stegne roko in pokaže proti vratom: „Ali vidiš mrtvaški oder? To je zate!“

Dečko krikne, se izgovarja, češ, da je še mlad, toda noben izgovor ne pomaga. Prikazen veli, da mora z njo.

„Nisem še pripravljen“, nadaljuje deček, „ne maram še umreti...“ Prikazen ne reče nobene besede več, obrne se in odhiti z dvorišča. Prikazen je izginila in don Bosko se je prebudil.

Ko je svojim gojencem zvečer 21. marca

1862. leta povedal te sanje, je dejal: „Iz tega, kar sem povedal, ste uganili, da se mora nekdo izmed vas pripraviti na odje velikan, s širokim čelom, vdrtimi očmi, vem, ker sem vse videl in bral listič. Tu med vami je in me posluša. Naj torej vsak resno pomisli... Jaz sem vam povedal, kakor sem moral, ker če bi tega ne bil storil, bi mi Gospod očital, rekoč: „Pes, zakaj ne lajšaš, ko je čas?“

Po tem pripovedovanju don Bosko ni imel miru. Neprestano so ga dečki nadlegovali, kdo je tisti, ki bo moral umreti. Don Bosko se je izogibal odgovorom, le toliko je dal vedeti, da bo nekdo nenadoma umrl še pred veliko nočjo in da se njegov priimek začena s črko M.

Mesec po tej napovedi, prav na dan 25. aprila, umrje zadet od kapi v oratoriju deček star 13 let, po imenu Viktor Maestro.

Dečko se je čisto dobro počutil prav do zadnjega. Nenadoma je občutil, kot da ga nekaj oči bole in želodec da nekaj ni v redu. Zdravnik mu je naročil, naj zjutraj malo dalje leži in si odpočije.

Nekega dne ga don Bosko sreča na stopnicah in ga praša: „Ali češ v nebesa?“

„Seveda“, odgovori deček nedolžno, ne misleč na kaj resnega.

„Dobro, potem pa se pripravi!“

Dečko je mislil, da se don Bosko šali, kakor se je večkrat, zato, da je svoje male bolnike malo razveselil.

24. aprila je Maestro slonel ob bolniški sobi, da se zunaj nadiha svežega zraka.

Enemu izmed njegovih tovarišev je padlo v glavo nekaj čisto posebnega! Stopil je k don Bosku, ki je bil prišel iz sobe, in ga je kar na lepem prašal:

„Ali ho res Maestro umrl?“

„Kaj jaz vem, vprašaj njega!“

Tovariš gre k bolniku in ga vpraša: „Maestro, ali je res, da boš ti...“

Dečko se je nasmehnil, potem pa je stopil k don Bosku in ga prosil, če sme domov za nekaj časa.

„Prav rad te pustim, odvrne don Bosko, samo prej si daj izstaviti spričevalo od zdravnik.“ Dečko je takole modroval:

„Eden mora v zavodu umreti. Jaz lepo grem domov, ne bom več v zavodu in gotovo mene ne zadene.“

Bilo je 25. aprila. Maestro je šel zjutraj v cerkev k sv. maši, med tem pa mu je postalo tako slabo, da je moral nazaj v posteljo.

Ob 9. je pozvonilo v šolo. Prijatelji gredo k pouku, prej pa še tovarišu voščijo vesele počitnice.

Ura je bila že 10. Prišel je zdravnik. Maestro se mu mora javiti, da dobi od njega zdravniški izkaz, da sme domov. Bolničar pošlje enega dečkov v spalnico, naj pokliče Maestra, ker je čas za vizito. Tovariš zakliče na Maestra: „Halo, pojdi v bolniško sobo, zdravnik je tu.“

Nihče se ne oglasi. Misli, da je Maestro zaspal, še enkrat pokliče, pa nikakega odgovora ni. Stopi bliže k postelji, strese ga, pa z grozo opazi, da je Maestro — mrtev.

Krikne in brž pohiti naznanit nenadno smrt. V vsem zavodu je zavladala silna potrnost. Vsi so Maestra pomilovali. Tudi don Bosko pride. Poklekne in moli. Potem vstane iz globoke molitve in potrjim gojencem de tolažljivo besedo: „Maestro je zveličan!“

Kalistove katakombe v Rimu ob svetem letu

Vsak romar, ki gre v Rim, prav gotovo obišče tudi častitljivi spomenik krščanske slave: katakombe. Noga človeku skoro zastane, ko stopi tja doli v podzemne rove, kjer se je nekoč skrivala pred Nero-

sebe. Marsikateremu izmed bravcev našega Vestnika bo še živo v spominu, kako je bilo letos ali kdaj prej tam doli, kakšna čustva so ga obhajala, ko je stopal po svetih tleh, premočenih z mučeniško krvjo.

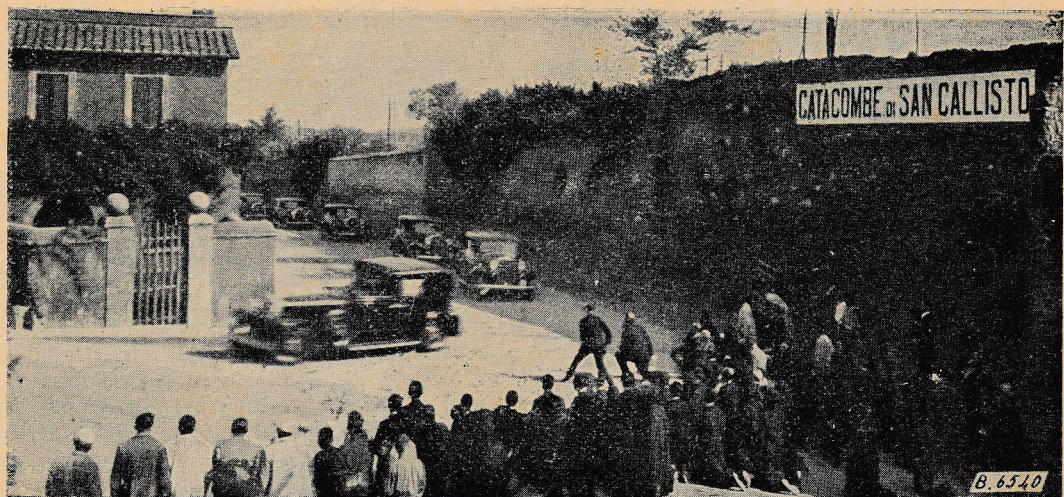
Rim.

Grob sv. Cecilije
v Kalistovih
katakombah.

nom, pred mogočnimi rimskimi cesarji mlada Kristusova cerkev. Koliko prič strašnih bojev spi tam doli! Ti bi si pač zaslužili, da bi jim vencev položili na grob. Pa oni tega ne potrebujejo, saj jim je sam njih vojskovodja, Gospod vojnih trum, položil nevenljivi venec na glavo, ko so zmagali, premagali sovražnika in sami

Zdelo se mu je, da je tam doli mnogo bliže nebes kot gori med vrvenjem in drevenjem v bučnem svetu. Tam doli vlada mir, sveti mir, ki si ga kaliti nihče ne upa, tam doli ni čuti „vnanjega viharja“. Kdo izmed obiskovalcev ni obstal ob grobu svete Cecilije, te plemenite rimske žene in device! Vidiš jo še zdaj, kakor je

Rim. — Mimo Kalistovih katakomb se pelje sv. oče v baziliko sv. Pavla; don Boskovi sinovi mu trosijo cvetja na pot.

je padla pod mečem, na vratu ima trojno rano, s prsti pa še mrtva oznanja svojo krščansko vero. Kazalec leve roke ima iztegnjen in trije prsti desne kažejo, da veruje v presveto Trojico in enega Boga. Pod kipom je napis: Caecilia M(artyr), Cecilija mučenica. — Še tako ognjevit govor te tako ne prevzame, kakor ta nemi kip deviške mučenice. Ta ti zgovorno pravi, da je še drugo, mnogo lepše življenje, za katero je vredno, prevredno žrtvovati te minljive zemske dni in lažno srečo...

Naši sobratje salezijanci, ki imajo v oskrbi Kalistove katacombe, nam pišejo, s kako spodbudno pobožnostjo romarji obiskujejo ta sveti kraj. Premnogo je svetih obhajil opravljenih tu doli s tako pobožnostjo kot malokje; svete maše se vrste druga za drugo, vsak duhovnik, ki pride za romarji, bi rad opravil sveto daritev tam doli, kjer so jo nekoč opravljali

prvi Kristusovi namestniki, na grobovih med grobovi, kjer so nekdam bili navzoči prav pri isti sveti daritvi mučenci, ki njih sveti ostanki počivajo v svežih stenah katakomb. Pax, pax, bereš po marmonatih ploščah. Da, mir, mir, svoj mir so našli v sveti veri in pri Tistem, brez katerega ni in ne bo pokojno naše srce.

V prvih treh mesecih svetega leta se je katakombah opravilo 1450 svetih maš, svetih obhajil pa se je razdelilo nad 12.000. Od vseh krajev sveta so prispeli romarji v žarišče krščanstva.

Dne 30. junija se je sveti oče peljal mimo katakomb, ko se je napatil v baziliko svetega Pavla. Pristrčna želja naših dragih sobratov, ki čuvajo Kalistove katacombe, je, da jih obišeče, kakor je nekdam obiskal katacombe Pij IX., malo prej, preden se je zaprl v prostovoljno ječo v Vatikanu.

Zgledi vlečejo

Besede mičejo, zgledi vlečejo.

Veliko se govori o duhovnih vajah, kako so potrebne in koristne. Tudi po Slovenskem se je, hvala Bogu, vnelo že veliko src za to zveličavno delo. Koliko duš se je že prenovilo, recimo v Domu duhovnih vaj v Ljubljani, na Mali Loki, pri svetem Jožefu v Celju in drugod. Pa tudi salezijanski zavodi ne zaostajajo. V Veržeju, na Radni in na Rakovniku je vsako leto vsaj en tečaj duhovnih vaj za sotrudnike

in sotrudnice. Letošnje duhovne vaje na Rakovniku, od 10. — 14. septembra, so bile prav številno obiskane. Udeležilo se jih je čez tristo sotrudnic, ki so bile prav pridne in zgledne. Pridigal je g. ravnatelj, dr. Volčič iz Veržeja. Srčika in jedro vseh govorov je bila presv. Evharistija in Marija Pomočnica, kar je lepo izraženo v spominčkih, ki jih je ob koncu duhovnih vaj razdelil med udeležence: „Ljubezen do presvete Evharistije in do Marije Po-

močnice je poroštvo stanovitnosti do konca.“ — Še vse lepše in bolje pa se bo dalo opravljati duhovne vaje, ko bomo na Rakovniku imeli dom za duhovne vaje. Ali je to tako daleč? Morda pa ni. Kaj pravite?

— — —

Zgoraj smo rekli, da zgledi vlečejo. Kako je pa drugod po svetu? Danes si oglejmo le dve deželi, Nizozemsko in Kanado (Amerika).

Kar se tiče zaprtih duhovnih vaj, ima Nizozemska gotovo svetovni rekord.

V dvajsetih letih je bilo opravljenih 10.648 duhovnih vaj, udeležencev pa je bilo vseh skupaj 511.196. Če odštejemo tiste, ki so jih po večkrat opravljali, jih kljub temu še smemo ceniti na 340.000 udeležencev in udeleženk.

In če zdaj pomislimo, da je na Nizozemskem samo 2 in pol milijona katoličanov, dobimo, da jih je več kot 13 odstotkov opravilo duhovne vaje.

V teh dvajsetih letih se je versko in нравno življenje ljudstva docela spremenilo. Danes je ni bolj katoliške dežele, kot je Nizozemska. Vse to je ponajveč sad duhovnih vaj.

Kanada. V Kanadi je enajst domov za duhovne vaje. In tu je v enem letu

opravilo duhovne vaje 20.000 ljudi iz province Quebec, kjer je katoliškega prebivalstva 2 milijona in pol. Odstotek je tu sicer precej nižji (samo 1 odst.) kot pa na Nizozemskem.

Toda, če duhovne vaje v Kanadi niso zajele ljudskih množic, so pa zato zarezale bolj na globoko, koreniteje. In prav zaradi tega zasluži Kanada, da jo postavimo za zgled.

Tu so se zavzeli predvsem zato, da ima vsak stan posebej duhovne vaje: posebej za duhovnike, posebej za semeniščnike, za sodnike, za odvetnike, za notarje, za zdravnike, za inženjerje, za delavce, za učitelje, za tovarnarje, za trgovce, za kupce, za trgovske potnike, za glasbenike, za uradnike, za uslužbence pri žarovalnicah, za železničarje, za tramvajarje, za letalce, za mornarje, za računovodje, za bančne uradnike, za trgovske pomočnike, za poljedelce in celo za policaje; o duhovnih vajah za dijake in za gojence v zavodih pa sploh ne govorimo.

Uspehi te podrobne razdelitve so naravnost sijajni. Vsi stanovi so se versko docela prerodili. Iz njihovih vrst so zrasli navdušeni in prepričani voditelji, ki so res delavni in obenem vplivni možje.

Kdaj bo tudi pri nas tako?

Taki moramo biti

Bivši salezijanski gojenci imajo vsako leto svoj občni zbor. Tedaj se stari prijatelji spet snidejo, tedaj se spet navdušijo za krepko katoliško življenje, kakor so ga v mladih dneh zajemali v salezijanskih zavodih. Kako mislijo naši fantje in možje, nam je priča govor, ki ga je imel g. Bajc Franc, advokat, na občnem zboru 10. septembra 1933.

Bolj ko kdaj, nam je treba danes jasnosti glede vprašanja, kaj smo in kako bode naše življenje. To pa zato, da se moremo ogniti nevarnostim, ki nam groze, da vemo, kaj nam je v tem ali onem slučaju storiti. Biti moramo možje, ki imajo točno začrtano pot, po kateri gredo in od katere jih nič ne premakne. Kajti čim večja je zmešnjava, tem trdnjši mora biti naš korak. Tu ni nobenega oklevanja in negotovosti. Današnja doba zahteva celega človeka, ne polovičarjev in omahljivcev, tudi ne kričačev, ampak tihih in vztrajnih delavcev. Ljudi, ki se izmotajo iz vsakega položaja in jih tudi največje nezgode in razočaranja ne zlomijo.

Kaj smo mi? — Katoličani! In s tem

je povedano vse! Člani smo katoliške cerkve, katere vrhovni poglavar je rimski papež, udje smo nevidnega telesa Kristusovega na zemlji. — Tega bi se morali vedno zavedati in temu primerno živeti. Ni dovolj, da smo krščeni, niti da hodimo ob nedeljah in praznikih k sv. maši. Ne! To je odločno premalo! Posledica tega zgrešenega naziranja je, da beseda katoličan skoro nič ne pomeni, ker jo tako nápačno rabimo. Ne sicer vsi in ne vselej, ampak mnogi in pogosto.

Kamorkoli se ozremo, bodisi v kemijo, fiziko, tehniko, narodno gospodarstvo itd., vidimo, da veljajo povsod neka pravila, neki zakoni, po katerih se vršijo procesi, odigravajo dogodki. Pomislite samo na vseмирje in ogromna telesa, ki krožijo po njem. Če se ne bi te velikanske zvezde pomikale po začrtanih potih, ampak bi se se po mili volji oddaljile od svoje črte, kaj bi bila posledica tega? — Polom! Kot je razvidno iz navedenega primera, se morajo stvari držati postavljenih zakonov. Red vlada tako v naravi kot v vsemirju, ker če tega ne bi bilo, bi zavládala zmeda, kaos.

In sedaj vprašam, kaj pa človek? Najpopolnejše bitje na zemlji, ki ima razum in prosto voljo, ta naj bi pa živel brez vsakega reda, brez vsakih pravil, kar tja v en dan? Nikakor ne. „Človek je posvoji naravi ustvarjen za življenje v družbi, v skupnosti z drugimi,“ tako so rekli že stari poganski modrijani... Življenje v družbi pa vstvarja vzajemno razmerje med njenimi člani, prav tako med člani in skupnostjo, ki dajejo pravice in nalagajo dolžnosti. V vsaki skupnosti morajo biti te pravice urejene. Red, ki je postavljen za življenje v človeški družbi, imenujemo pravo... To so zapovedi, ki so vedno iste, neizpremenljive, za vse čase in za vse ljudi enako obvezne. Poleg božjega prava, božjih zapovedi so pa še cerkvene zapovedi, to so one, ki jih je postavila cerkev na temelju svoje zakonodavne oblasti, podeljene ji od njenega Ustanovitelja.

Zapovedi torej imamo, še več, imamo tudi vzor, ideal. Temu se moramo kolikor mogoče približati. Povsod in v vsem ga moramo skušati posnemati, oblikovati sebe po njegovi podobi. Ker kaj drugega smo ljudje kot oblikovalci svoje duše in čim lepšo bomo izročili Umetniku vseh umetnikov, ko nas pozove pred se, tem večje bo plačilo, ki ga bomo prejeli.

Kakor je Jezus Kristus, učlovečeni Bog, nam v zglede, tako moramo biti tudi drugim ljudem. Baš današnji čas zahteva še posebno močnih vzgledov, blestečih svetilnikov. Kajti še nikdar ni bilo toliko laži in zmot na svetu, kot baš v naši dobi in to ravno glede idealov, ki jih je mnogo.

Ideal katoličana je popolnoma drug. Je to ideal, ki mu lepšega ne morete najti, ker je to Bog sam. In o njem, o Bogu pravi sv. Avguštín (* 354. l. po Kristusu) v 4. poglavju svojih „Izpovedi“, da je „najvišji, najboljši, najmogočnejši: vse-mogočni, vseusmiljeni, neskončno pravični: najbolj skriti in povsod pričujoči, najlepši, močni nad močnimi“... Na koncu se izprašuje: „Toda, kaj sem povedal s tem, moj Bog, življenje moje, moja sveta sladkost? Ali kaj more povedati človek, če o tebi govori?“ —

Katoličani smo! Ponosni bi morali biti na to. Pokazati bi morali, kako visoko cenimo svojo vero. Katoličani bi morali biti v zasebnem in javnem življenju. Ne pa samo, kadar smo doma, ali med enako mislečimi; ne, vedno in povsod.

Naš ideal pa ni enostranski, časovno omejen, kakor so drugi, ampak je v vsakem oziru popoln. Primeren je za vse čase, za vse narode in za vse vrste ljudi.

Katoliška vera je najdražji zaklad. Je to vera ljubezni. Sv. Matej pravi v 22, 34 - 40 vrste sledeče: Ko so pa farizeji zvedeli, da je (Jezus) saduceje prisilil k molku, so se sešli in nekdo izmed njih, ki je bil učitelj postave, ga je hotel skušati in ga je vprašal: „Učenik, katera je največja zapoved v postavi?“ Jezus mu je odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

Ljubezen! Najlepše in največje, kar imamo na svetu je ljubezen. Ona oživlja in preraja, osvetljuje in ohranja. Iz sužnjeva dela svobodnike, iz bojazljivcev junake, iz slabičev odločne može, iz razuzdancev čiste in vzdržne ljudi. Čudna, nadnaravna je njena moč. Vsi hrepenimo po nji, ker vsi smo ustvarjeni za ljubezen, za pravo ljubezen, ki je odsev božje ljubezni. Zapoved te ljubezni pa je: „Zataji samega sebe!“

Po čem naj se ločimo katoličani od drugovercev? — Na to nam odgovarja sam božji Učenik, ko pravi: „Ljubite se med seboj!“

Premislimo te besede! — Kaj ni res, da je premalo ljubezni v nas? Da nismo ono, kar bi morali biti? Ljubezen — v nji so rešena vsa pereča vprašanja današnjih dni. Če je ljubezen v nas, potem izginejo stanovske razlike, neha boj med kapitalisti in proletarijatom, ugasne sovraštvo med državami in s tem postanejo odveč razorožitvene konference. Res, nekaj čudovitega je ljubezen. Ona spaja in druží, zdravi in celi rane, odpušča tudi največje krivice.

Ker že vse govori o krizi, naj jo omenim tudi jaz. Na vse mogoče načine in z najrazličnejšimi sredstvi jo rešujejo, toda zaman. Ne prično z lečenjem na pravem mestu, pri korenini. Mirno lahko rečem, da je vzrok današnje brezposelnosti (to mislijo, ko govoré o krizi) v prvi in glavni vrsti pomanjkanje ljubezni. Kar je pa pri tem najžalostnejše, je to, da ljubezni tudi pri katoličanih ni več mnogo; zlasti pri onih, ki so premožni ali zavzemajo odlična mesta. Slepí so postali v duševnem oziru, hlastajo le za užitki, grabijo denar — zavrgli pa so ljubezen.

Končujem z željo, da bi se v naših srcih razbohotila ljubezen, da bi nas prevzela vse, do zadnjega prostorčka, da bi nas vodila pri našem delu, da bi bil naš znak ljubezen, potem bomo res dobri katoličani, praktični katoličani. S prerojenjem mora-

mo pričeti pri samem sebi, moramo biti pa tudi vneti agitatorji, propovedniki ljubezni. Neustrašeni moramo biti, zaveda-

joč se, da delamo za največjo stvar, neutrudljivi, saj se bomo odpočili nekoč v božjem naročju in naš delež bo Ljubezen.

I Z * N A Š I H * M I S I J O N O V

Zgodovina salezijanskih misijonov

4. Patagonija

V zgodovini salezijanskih misijonov ostane najbolj znamenita Patagonija, ker je bilo to prvo delovanje salezijanskih misijonarjev. — Dolgo časa je bila Patagonija skrivnost, njene širne stepe so bile nedostopne. Poskušali so že stoletja prodreti v ta kraj, a so vsi naleteli na močan odpor prebivalcev Indijancev.

Da v kratkem podam zgodovino odkritja Patagonije, naj navedem samo podatke:

Patagonija pomeni „velike noge“, ali kakor drugi razlagajo: „medvedje tace“. To pa radi tega, ker so našli prebivalce zavite v kože divjih živali.

V tri dobe se deli zgodovina Patagonije: 1. Odkritje, 2. Prva naselitev inozemcev, 3. Zasedba Patagonije.

1. Odkril je Patagonijo l. 1520. Hernando de Magallanes. Preiskoval je ni. To so poskusili Španci, Angleži, Holandci, Francozi, pa so dospeli samo na meje in k obrežjem te zemlje. V notranjščino niso prodrli. Poskusili so priti v notranjščino kraja jezuitje od dveh strani: od Čile in od Argentine, preiskovali pa so le severno Patagonijo in vzhodno Pampo. Čez Kordiljere, ki so meja med Patagonijo in Čile, je prelezel Italijan Nikolaj Maskardi l. 1659. in je došel k jezeru Nahuel-Huapi, toda po par mesecih so ga Indijanci umorili.

2. Doba. — Naselbine. L. 1779. ustanovi Frančišek Biedma naselbino v Viedma, nad reko Rio Negro, 35 km proč od ustja. Naselbine si potem slede druga drugi tja do l. 1870. Ves ta čas, kar so se tuji naselili v Patagoniji, so jih napadali domačini Indijanci, sprva posamez, potem pa so se nekako organizirali pod vodstvom svojih voditeljev, imenovanih *kaciki*. Tudi preslabe vojaške čete jih niso mogle ukrotiti.

3. doba. — Zasedba. (1879.) Argentinska vlada sklene zasesti Patagonijo. Načrt je odobren in kot vodja vojaške sile je določen Julij Roka, argentinski vojni minister. S 5000 vojaki krene proti zahodu, da podjarmi uporne Indijance. Dve leti

je trajalo, preden so kraj popolnoma podjarmili.

S to vojsko je odšla na pot tudi druga vojska, pa brez meča, brez svinčenk, le s križem v roki, misijonska mala četa, katera je pravzaprav zavzela kraj in ga podvrгла sladkemu Kristusovemu jarmu.

Zemljepisni podatki

Patagonija se razteza od gora And do Atlantskega morja. Najvažnejše v tem kraju so reke, ki so žile dovodnice za Patagonijo. Glavne so: Rio Kolorado, Rio Negro, katero tvoriata dve veliki reki: Neuken in Limaj, tretja je Rio Čubut.

Te reke imajo ozko pa globoko strugo, a niso deroče. Najbolj narastejo takrat, ko se sneg topi na Andah, to je od avgusta do decembra in v času velikega deževja, to je od aprila do junija (naša jesen).

Rio pomeni reka. Kolorado pa se imenuje, ker je barvasta in sicer od ilovice, ki je z njo njena struga založena. Ta reka deli Pampo od prave Patagonije. Dolga je 1300 km, plovna je le malo pred ustjem, zato pa kraj izdatno namaka. Na njenem obrežju je malo rastlinstva.

Limaj ima izvir v jezeru Nahuel-Huapi. Vanj se stekajo nešteti pritoki. Dolg je 480 km, dokler se ne snide z reko Neuken, ki skupaj z njo tvori Rio Negro. Limaj je v gornjem toku silno deroč. Ob njegovem teku je mnogo lepega andskega drevja, prepletenega z različnimi plezalnimi rastlinami, njih cvetje pa zelo prijetno diši.

Neuken izvira ob vulkanu, visokem 1200 m, teče 650 km. Skrajja je tudi zelo deroč, dobiva pa z gora mnogo pritokov, ki se spuščajo vanj kakor srebrne niti po kordiljerskih rebrih. V dolini je njegov tek mnogo počasnejši in teče mnogokrat v zelo široki strugi, da nastajajo celo otočki sredi nje.

Limaj in Neuken skupaj tvorita reko Rio Negro. Njegove vode niso črne, pač pa čiste, kristalne, ime je pa dobil po nekem starem kaciku tega kraja, ki se je imenoval Kurū = črn. Ta reka je najvaž-

nejša v Patagoniji. Ob tej reki je premnogo vrb žalujk, zato so prvi prišleci imenovali to reko: „Velika reka žalujk“. Struga je globoka in reka plovna. Široka je od 100 do 200 m. Ob njej je mnogo rastlinja.

Čubut je reka srednje Patagonije. Tek mu je dolg 700 km, širina pa se giblje med 50 — 100 m. Njegova struga ni plovna, ker moli iz nje povsod premnogo skal.

Trije pasovi se dajo ločiti: obalski, srednji in andski.

Obalski pas ob Atlantskem oceanu je ves razsekan, nad morjem štrle na mnogih krajih visoki griči, ki zastirajo pogled z morja v notranjščino kraja. Ima puščoben izgled, ker je povečini samo pesek in majhno gričevje, ki je ostalo pri tleh. Znani so tu vetrovi, ki povzročajo tako imenovane *medanos*, to je peščene gore.

Še najbolj pust je srednji pas, kjer se vleče nepregledna peščena puščava. Nobene vode ni tu, nobene reke. Nizko grmičevje raste tu in tam. Popotnik, ki zaide v te kraje, postane silno otožen, kakor je otožen kraj sam. Vedno ga pre-

ganja misel, da bo moral umreti od žeje, če mu konj opeša. En dan in eno noč je treba jezdit v najhujšem diru, da prideš preko puščave. Poleti je tu neznosna vročina, veter pa nosi pesek, da nastanejo celi oblaki, v ustnice se zajeda sol, ki povzroča hudo žejo.

Najlepši del Patagonije je andski pas. Gorske rebri so pokrite s prijetnim zelenjem in drevjem, mamljivo dišečih cvetlic je nebroj na njih. Z viška hite nizdol urni potoki, ki se penijo preko skal, zajedajo se v soteske, kakor da se jim mudi v ravnino, kjer se združijo v večjo reko, tekočo proti Atlantiku. — V predgorjih je veliko jezer, ki so bajno lepa. Največje med njimi je Nahuel-Huapi, iz katerega izvira reka Limaj. Bistra, kristalna voda, razrvani vrhovi okolišnjih gora, otočki na jezeru, vse skupaj spominja na krasoto naših planin.

Patagonija je polna nasprotij. Strahotna puščava preko žalostnih step do prekrasnega zemskega raja. Vse to najdeš v skrivnostni Patagoniji.

Asam — Indija

Prvi sadovi misijona v Tezpur.

Komaj devet mesecev je preteklo, kar misijonarimo v gornjem teku reke Bramaputre, v Tezpur, in že zbiramo izredno bogate sadove našega misijona. Prvi tisoč novokrščenih že imamo.

Bili so to meseci trudapolnega dela, toda Bog je blagoslovil z obema rokama naše prizadevanje. Nismo se strašili nikakega vremena. Od sela do sela smo šli in želi, ker je bilo polje že zrelo. Požuriti smo se morali, da spravimo sadove, preden nam jih sovražnik uniči.

Nekega dne je misijonar prišel k svojim kristjanom v silnem nalivu, ki ga pa ni zadržal na poti. Angleški gospod, protestant, se je čudil, kako se misijonar podaja na pot v takem vremenu. „Vi se boste uničili na ta način! Vi katoličani se preveč zavzimate za te ljudi. Baptisti in luterani se ne trudijo tako.“ Pripovedoval je potem, da par milj proč od njegovih čajnih nasadov živi protestantski pastor v svoji vili in ga že polni dve leti ni bilo na spregled. Plačo ima sicer dobro, 12 tisoč dinarjev na mesec in se mu ne godi bogve kako slabo. Zanj je pač misijonska služba obrt kot vsaka druga, samo da je mnogo lažja.

Pretekli mesec je misijonar vzel s sabo dva klerika in šel na propagandno poto-

vanje. Hodili so po čudnih krajih. Včasih so zašli med bičevje tja do vode, naprej ni bilo mogoče. Na tleh je bilo polno svežih sledov črede slonov, ki so prišli pit po noči.

Proti večeru smo šele dospeli do kakega selišča, kjer so nas novokrščenici sprejeli z nepopisnim veseljem. Priedili so nam slovesen vhod z „godbo“ na čelu. Bili in tolkli so po bobnih, da je daleč odmevalo v večer. Najprej so nam dali vode in nam umili roke, potem nam pa obesili krog vratu venec cvetja, prav po vzhodnem običaju. Kapelica-bajtica, je bila okrašena kakor na praznik. Tu smo se zbrali, nekoliko pomolili, potem so prebivalci prejeli blagoslov, nato pa je dobil besedo gramofon, ki smo ga nosili s sabo. Ko so se temu načudili in nagledali, se je pričela kino predstava. Vsi iz sebe so ljudje gledali žive slike trpljenja našega Odrešenika. Ni mogoče popisati začudenja in vzklikov gledavcev. Ko je bila predstava končana, si slišal vzdihovanje in pomilovanje za našega Zveličarja. Tedaj je bila prilika, da se vrže dobra beseda v pripravljena srca.

Drugo jutro so vsi prišli v kapelico in so prisostvovali nekrvavi daritvi, prav isti žalogri, kakor se je nekoč odigrala na

križu in ki so jo včeraj ginjeni gledali.

Zdaj je naša ura! Zdaj žanjemo, dočim so se drugoverski misijonarji umaknili, ker so obupali nad uspehom. Don Boskovi sinovi pa so na delu in polje rodi ob božjem blagoslovu obilne sadove. Ko bi imeli sredstev dovolj, sem prepričan, da bi spreobrnilo cele mase ljudi. Prebivalci vasi na tej in oni strani reke Bramaputre nas kličejo, naj pridemo k njim, ker tudi oni hočejo postati kristjani. Težnja po katoliški veri je na vrhuncu in nevarno je, opustiti tako ugodno priliko. V Golma nas že cele mesece pričakujejo, da pridemo k njim. Zgradili so si kapelico, da bo misijonar takoj našel vse pripravljeno. In res, tisti dan, ko sem prišel, sem krstil 40 ljudi. V majhni kapelici ni bilo prostora za vse, zato smo spravili otroke kar pod oltar.

„Kmalu se vrnite“, so nam klicali prebivalci vasi Singaon, „tudi mi bomo postali katoličani!“ Dolgo so nas pozdravljali in nam z velikimi bambusovimi lasmi pahljali v pozdrav, ko smo se oddaljevali. V tem kraju smo krstili dvajset otrok in dečkov, ki so prvi sadovi zapuščene asamske džungle. S seboj smo vzeli štiri dečke in jih spravili v naše sirotišče v Gauhati. Tem otrokom je tiger pred par dnevi očeta raztrgal. Tu je dosti tigrov in je v

enem samem letu na ta način izginilo okoli 25 ljudi. Singaon pomeni v asamskem jeziku kraj tigrov.

Ising, najmanjši izmed štirih me je gledal z nedolžnimi očmi in se mi je smehljajal, ko je koracal ob meni. Potegne me za obleko in mi de: „Poglej, oče, zdaj pa več ne jokam.“ Pogledal sem ga in sem videl, da sta mu prav tedaj privreli dve solzici iz nedolžnih oči.

Hvaležnost domačinov

Nekateri so bili mnenja, da ti ljudje ne poznajo hvaležnosti, pa ni res. Nekega dne sem prišel v neke čajne nasade. Ko so me delavci zagledali, so namah popustili delo in prihiteli k meni in me pozdravili. Kar na cesti so poklekali in prosili za blagoslov, potem so me pa slovesno odnesli v njih kapelico in veselo prepevali po poti. Kesneje sem se srečal z ravnateljem čajnih nasadov, ki mi je ginja stisnil roko in mi dejal: „Mislil sem, da ti domačini nimajo v srcu nobene hvaležnosti, toda po tem, kar sem videl, moram spremeniti svoje mnenje. Zdaj razumem, kakšno moč ima katoliška vera!“

Salezijanski misijonar
iz Tezpurja.

Ta nas osramoti

Ali poznate našega Kau Fa Ma? To vam je pristna kitajska korenina. Ni velik, saj ga izpod ogromnega slamnika iz riževe slame skoraj videti ni. Toda drugače je pa trdna grča ta naš „ubožec“. Kau Fa Ma se namreč pravi ubožec. Ta priimek so mu vzdeli tedaj, ko je prišel v naš misijon. Pa saj takrat ga je tudi zaslužil. Bil je zapuščen in reven kot kamen na cesti. Danes je pa zmeraj vesel in srečen, čeprav se pošteno poti in trudi. Šest let je že pri nas. Bog vedi, koliko veder vode je že ta čas prinesel od studenca v kuhinjo; vsaj dvajset veder vsak dan.

Pa Kau Fa Ma ni samo priden nosač, ampak tudi zgleden, pobožen kristjan.

Bilo je le-tam jeseni, ob koncu oktobra, ko je misijonar spodbujal svoje vernike, češ, da naj vsak po svojih močeh pomaga pri širjenju vere: „Kdor ima veliko, naj

dá veliko; kdor ima malo, naj dá malo. Bog bo vsakemu povrnil sorazmerno z njegovimi žrtvami.“

Komaj je misijonar odšel v svojo izbico, je že nekdo na vratih potrkal. „Naprej!“ Vstopil je naš znanec Kau Fa Ma. Prišel je, da misijonarju zaupa svojo skrivnost.

„Oče,“ začne skromno, „saj veste, da sem ubog in da na mesec ne zaslužim več ko tri dolarje. Zato ne morem bogve kaj darovati. Tu imate deset dolarjev. Tri mesce sem delal, da sem jih zaslužil. Pa sem vesel, da jih morem darovati za dobro stvar. Tako bom tudi jaz majcenjo prispeval za širjenje vere, za širjenje Kristusovega kraljestva. Ah, vsem ljudem bi rad pomagal do sreče, ki sem jo deležen od tiste ure, ko sem postal kristjan!“

— — —
Hvaležnost je res lepa čednost.

Kitajski škof — sin matere mučenice

Leta 1900. je divjala na Kitajskem bokserska vstaja. Mnogo krščanske krvi se je tedaj prelilo, zlasti v misijonu Siensien.

15. junija istega leta je neka kitajska katoličanka, Barbara Tsoei, bežala s svojim možem pred vstaši. Bila je tako izobra-

žena v katoliški veri in zgledna krščanska mati. Hotela sta k misijonarjem, ki so bili pred bokserji nekoliko bolj zavarovani.

Ko sta z možem Andrejem prispela do vasi Chen-Tsoun, sta zagledala oborožene bokserje, ki pa sta jim pobegnili. Proti polnoči pa ju je straža zalotila. Andreju se je posrečilo uiti, žena pa ni mogla prav radi skaženih nožic, kot je bil na Kitajskem do zadnjega običaj, da so že prav mladim Kitajkam stiskali stopala. Čim manjše je katera imela, tem lepša je bila po njih mnenju. —

„Zakaj blodite okoli o polnoči?“ jo vpraša stražar.

Misijonarjev peklenšček

Mlad Indijanec se je vtihotapil v mojo palačo. Pravkar sem ga opazil. Bog vedi, odkod se je vzel. Nič ni potrkal in za dovoljenje tudi ni vprašal. Njegovih čevljev ni bilo slišati. — O, saj res, saj jih niti nima ne in tudi drugače je prav po indijansko obleden: le okrog ledij je za silo pokrit. Pa vrata tudi niso nič zaškripala. Kako naj zaškripljejo, če jih pa ni! Pa kljub temu sem ponosen na svojo palačo. Stene so spletene iz vrbovega protja in ometane z blatom, streha pa je pokrita s slamo. Tako se mi vsaj dežja in sonca ni treba bati. Prej sem imel samo revno bajto: nekaj količev in na količih palmove liste, ki so me pa kaj slabo varovali pred vetrom in dežjem. Spričo tega je moj ponos glede palače opravičen.

Toda vrnimo se k Indijancu. Gotovo se že dolgočasi. Vse koticke je pretaknil, vse preobrnil in pregledal. Pravkar se mi je naslonil na mizo — tudi ta je vredna omembe: dva stara zaboja, eden vrh drugega — in tedaj bi bilo skoraj vse skupaj zaropotalo po tleh. Skočil sem pokoncu in kar samo od sebe se mi je vzelo iz ust: „Tristo zelenih...!“ Fant se je ustrašil in šinil od mize ko strela. Bil je videti poparjen. Vendar v njegovih posevnih očeh ni bilo ničesar, kar bi prosilo za oprostenje, rajši se mi je zdelo, da pravijo: Zdaj je pa že čas, da se pomeniva.

Smehljal je za Indijanca tista čarobna beseda, ki se ji ne more ustavljati in ki pove: Nisem jezen nate. Nasmehnil sem se mu torej in ga na rahlo potrepljal po goli rami. Tudi on se je nasmehnil in trikrat zaporedoma ponovil svoj prijateljski: „Anjú! Dobro!“

„Kako ti je ime?“

„Mandù.“

„Kdo te je krstil?“

„Kristjana sem in bi se rada rešila pred sovražniki,“ odgovori Barbara nedolžno.

Tedaj jo stražar rani, na pomoč mu pridejo še drugi, ki revo umore.

Ta katoliška mati je bila goreča in je vsakega reveža, ki se je k njej zatekel, pogostila, mu dala prenočišče, nato ga je pa poučila o veri in ga spreobrnila! Nekoga je cele mesece imela na stanovanju in hranila toliko časa, da se je spreobrnil. Svoje apostolsko delo je zapečatila z mučniško krvjo! Dala pa je Cerkvi dva sinova, izmed njiju eden je bil v Rimu posvečen za škofa 11. junija tega leta.

„Oče Markezi.“

„In kaj hočeš?“

„Videl bi rad tvojega peklenščka.“

„Mojega peklenščka? Preteto! Nisem vedel, da imam peklenščka. To bo pa mikavna zadeva. Kdo ti je povedal, da ima misijonar peklenščka?“

„Vsi tako pravijo, da imaš železno cev, ki grmi ko grom v oblakih; in da ta cev bljuje ogenj in dim; in kar je še hujše, da ubija jelene, tigre, pume, ptice in vse druge živali. Ko bi ne bil sam peklenšček, kako bi mogel s tisto cevjo ubiti jelena, ki ima tako tanko uho, da celo utripanje srca sliši. Ko gremo mi na lov na jelena in ga ugledamo, ko prihaja iz goščave, celo dih zadržimo; in naše puščice čisto po tihem letijo. O tvoji cevi pa pravijo, da hudo zaropota.“

„Povej mi, Mandù, ali še nisi nikoli videl železne cevi?“

„Nikoli, oče! Zdaj sem prvič tukaj in sem prav zato prišel, da bi videl tvojega peklenščka.“

„Nikar tako ne govori!“ To rekši, sem vzel puško, del vanjo naboj in šel z Indijancem na dvorišče. Kot nalašč sem zagledal v pravi razdalji eno izmed svojih petih kokošek:

„Mandù, ali vidiš onole putko?“

„Seveda jo vidim.“

„Ali si jo s svojo cevjo upaš ubiti?“

„S cevjo ne, ker je predaleč; z lokom pa gotovo.“

„S prvo puščico?“

„S prvo, oče!“

„Rad bi te videl. Toda zdaj pazi!“ Dvignil sem puško in vzel na muho ubogo putko, ki ni bila prav nič pripravljena na svinčeni pozdrav. Bum! Prvi je padel moj ljubi Mandù, pa se je brž pobral in jo v strahu ucvrl proti gozdu, kar so ga

nesle pete. Komaj komaj smo ga spravili nazaj. Ko se je vrnil, sem ga vprašal, zakaj je padel in kričal.

„Oče, tvoja cev je pa zares peklenšček; prej sem še dvomil, a zdaj...“

„No, in zdaj, tepček? Pojdi in prinesi mi putko in potem ti pokažem svojo puško, ki je prav taka kot vse druge.“ Ko se je vrnil, sem mu vso stvar natančno razložil. In od tistega dne je bil Mandù sleherni dan po večkrat pri meni in se zmeraj vrтел okrog puške. Mislim, da na kaj drugega sploh mislil ni. In ko sem mu obljubil, da bo potem, ko se bo naučil križ, očenaš in zdravomarijo, smel dvakrat ustreliti, je bil od veselja ves iz sebe. Odtlej mi je bil zmeraj pod nogami.

„Glej, oče, kako se znam lepo prekrižati.“ Sicer je bil še malo neroden, a šlo je. Med tem pa je pridno delal in si prislužil srajco in hlače.

Bilo je neke nedelje po maši. Na drevo sem pritrđil kos belega papirja. V primerni razdalji pa se je postavil moj Mandù s puško v roki. Bil je to zelo slovesen trenutek. Saj pa tudi ni bilo kar tako. Hrepenenje po streljanju, ki ga je žgalo, je moralo biti zdaj zdaj utešeno. Že meri. Ena, dve, tri... bum! In obenem zleti iz strelčevih rok tudi — puška. Tekli so gledat, toda tarča je bila cela, niti eno zrno je ni zadelo. Strelec pa ni zgubil poguma. Ustrelil je drugič, tretjič je pa že prav dobro zadel. Od tega trenutka ga vsi spoštujejo kot izbornega strelca.

Zdaj hodi vsak dan na lov in se nikoli ne vrne, ne da bi ustrelil kako lepo divjačino. Toda on ni samo sijajen lovec, ampak tudi priden kristjan. Zna že moliti in zdaj se pripravlja na prvo sv. obhajilo. Še vi se spominjajte mojega ljubega Mandùja.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Nove maše v Asamu

Pred devetimi leti je prišlo iz Evrope prvo krđelo mladih salezijanskih misijonarjev, da se tu, na mestu svojega bodočega delovanja pripravijo na duhovski stan. Precej drzno podjetje je bilo to, kajti naš asamski misijon je bil šele v povojih in vsakovrstnih težav nič koliko. A Marijina pomoč in mladostno navdušenje sta premagala vse ovire. Letos so dozoreli sadovi. Krđelo Gospodovih izbranec je prvič stopilo pred božji oltar. Ti dnevi bodo nam in vsemu ljudstvu za vselej ostali v spominu. Toliko vere, toliko ljubezni do katoliškega duhovnika še nismo zlepa videli. V gorečnosti in prizadevanju so se najbolj odlikovali domačini, člani katoliške akcije. Eden izmed njih je novomašnike takole nagovoril: „Do dna duše smo bili ganjeni, ko smo danes in večeraj sledili vašim svetim obredom. Lotevala se nas je zavist, ki mislim, da ni pregrešna. Upam, da bodo mnogi izmed nas posnemali vaš zgled.“ Vso slovesnost je zaključila procesija z don Boskovim kipom. Bilo je to pravo zmagoslavje za našega bl. očeta, ki je v Asamu že kar priljubljen in znan. Njegovo ime so najbolj razširile naše strokovne šole, ki jih vlada zelo ceni, in naše časopisje v kasij-skem in angleškem jeziku.

Don Bosko med Francozi

V preteklem maju je imel salezijanec Auffray vrsto predavanj o don Bosku in

njegovih ustanovah in sicer v štirih najpomembnejših francoskih semeniščih: 1) v semenišču katoliškega instituta v Parizu, kjer se mladi duhovniki šestnajsternih narodnosti izpopolnjujejo v vseučiliških študijih ali obiskujejo slovito sorbonsko univerzo; 2) v velikem semenišču v Augers-u z 230 bogoslovci; 3) v velikem semenišču v Clermont - Ferrand-u in 4) v Lionu. Poslušavci so se vsepovsod živo zanimali za don Boskovo življenje in delo, a zlasti še za njegov način vzgoje.

Don Bosko v radio. — Katoliška družba je v Ameriki organizirala „Katoliško uro“, to je predavanje v radiu kakega znamenitega katoliškega govornika. Milijonom in milijonom poslušalcem govori predavatelj besedo o veri, o katoliški cerkvi in podobno.

Tudi don Bosko je bil na vrsti. Predstavil ga je Amerikancem dr. Pavel Furvey, profesor sociologije na vašingtonskem vseučilišču, dne 21. majnika. Dr. Furvey je pred nekaj leti obiskal naš zavod v Valdoko v Turinu, in je tam dobil neizbrisne vtise. Odtedaj je začel proučevati don Boskovo osebnost, njegovo delovanje in njegov vzgojni način. V tej „Katoliški uri“ je podal v zgoščeni besedi to, kar je bil nekaj let temeljito proučeval. To konferenco ali predavanje so premnogi časopisi ponatisnili, ker je bilo zares nekaj mikavnega, nekaj izrednega.

Salezijanski oratorij v Tokio (na Japon-skem). — Lansko leto smo ustanovili deški dom ali oratorij v glavnem mestu v Tokio. Vsak dan prihaja kakih 300 dečkov, ob sobotah in nedeljah pa nad 400. Skrajša se kar udomačiti nismo mogli, ker so ti mali Japončki kaj sumljivo gledali na nas in so pravili med sabo, da smo mi njih sovražniki - Kitajci. Toda kmalu so se prepričali, da ni tako. Svobodna zabava in druge prijetnosti, ki jih nudi oratorij, so jih tako navezale, da prihajajo zdaj k nam kakor domov. Zdaj smo se res popolnoma sprijaznili. Pogani so še, pa vendar jim najbolj ugaja kako predavanje o veri in pa seveda zabave. Na par takih predavanjih 'se je govorilo o don Bosku in so ga kar koj vzljubili. Nekega oratorijančka je vprašal misijonar, kdo je bil don Bosko, pa se je brž odrezal: „Don Bosko je bil človek, ki je zelo rad imel dečke.“

Don Bosko pa prosi za te svoje pogančke pri Mariji Pomočnici, naj tudi njim pripravi prostor v nebesih, kakor ga je že toliko drugim njegovim dečkom.

Salezijanska tiskarska šola v Oita (Japonsko) je natisnila v poljudni izdaji

evangelij z lepimi podobami. Mnogo bo to pripomoglo, da med Japonci zasveti luč evangelija.

Na Kitajskem gre na bolje: Predsednik Kitajske republike v Nankingu je izdal odlok, da odslej smejo misijonarji kupovati zemljišče in zidati na njem svoje postojanke, kar je bilo doslej nemogoče, saj je bilo po zakonu komaj dovoljeno, jemati v najem samo za 10 let nepremičnine, potem pa je bil najemnik prepuščen dobri ali slabi volji oblasti. Tudi ta olajšava, ki ni majhna, bo mnogo pripomogla k hitrejšemu razvoju misijonov na Kitajskem.

Beitžemal, Palestina. 3. avgusta 1930. l., za zlatomašniški jubilej svetega očeta Pija XI., so salezijanci dovršili prelepo cerkev na grobu svetega Štefana, prvega mučenca. Zdaj je ta cerkev dobila še prekrasne slike, ki jih je izvršil karmelitski brat Alojzij.

Peterson. (Zdr. Drž.). Tu so Hčere Marije Pomočnice slovesno obhajale 25 letnico prihoda v Združene države.

I Z N A Š I H Z A V O D O V

RAKOVNIK

Slovo misijonarja g. J. KERECA

Evo pesmice, ki so mi jo čč. sestre ob slovesu krasno lepo zapele, nakar me je g. dr. Krajec z autom odpeljal na kolodvor.

OJ LEONIŠKI DRAGI DOM ...

*Oj leoniški dragi dom, Bog živi te!
Zdaj se od tebe ločil bom, Bog živi te!
Al' tega nihče ne pove,
Al' te kedaj bom videl še,
Bog živi te, Bog živi te!*

*Srce pa moje ti zvesto, Bog živi te!
Do konca dni ostalo bo, Bog živi te!
Naklanjal si ljubezen mi,
Ki moč je pozabiti ni,
Bog živi te, Bog živi te!*

*Bog živi te še enkrat zdaj, Bog živi te!
Pozdravljam te domovja raj, Bog živi te!
Obvaruj naju Bog oba,
Ohrani zvestega srca,
Bog živi te, Bog živi te!*

Na postaji me je že čakalo večje število čč. sester usmiljenk iz Leonišča, ki so mi ves čas mojega bivanja v domovini posvečale

toliko skrb in pozornost, da se jim ne morem nikoli dovolj zahvaliti. Kmalu nato so prišli tudi moji sobratje rakovniški gg. bogoslovci s č. g. inspektorjem dr. Wallandom in g. dr. Blatnikom na čelu, da sem mogel na ta način v družbi svojih najožjih prebiti zadnje trenutke svojega bivanja v domovini. Končno sta se pridružila še č. g. župnik iz Šoštanja in č. g. superior misijonske hiše na Taboru. Tako se je zbrala okoli mene cela gruča prijateljev in dobrotnikov, kar mi je bilo v veliko uteho in vzpodbudo obenem.

Slovo je bilo kratko. Belgrajski brzovlak je stal na postaji le toliko, da je bilo mogoče namestiti mojo prtljago; nato pa se je začel pomikati proti notranjski strani. Le še par pozdravov z roko in zbrana gruča mi je izgnila izpred oči. Z Bogom, Ljubljana! Z Bogom, domovina!

Trst, 12. okt. 1933.

Prečastiti gospod urednik!

Preden naša velika prekomorska ladja dvigne svoja sidra in zarezže brazdo v nepregledno morsko ravnino in preden izgine z našega obzorja evropska zemlja,

Vam pošiljamo svoje zadnje pozdrave in zahvalo za vse premnoge dobrote, ki sem jih bil skozi 16 mesecev deležen v mili domovini. Povejte vsem bralcem Salez. Vestnika in vsem dragim misijonskim dobrotnikom in dobrotnicam misijonov, da vas vse nosim v srcu in milo prosim Boga, naj jim bo bogat plačnik za vse mladare, ki so mi jih naklonili za cerkev sv. Antona. V sveti daritvi bom prosil za vse in moji novi kristjani bodo prosili za vse svoje dobrotnike v Jugoslaviji.

S seboj peljem 17 novih misijonarjev, to je 11 za Kitajsko in 6 za Japonsko. En sobrat, Poljak, Wröbel, nam je v zadnjem trenutku telegrafiral, da ne more priti, ker še ni dobil potnega lista od svoje vlade. Tako nas je vseh skupaj 18 salezijancev na ladji. Dva sva duhovnika, dva sta brata laika, drugi pa so vsi kleriki bogoslovci. Peljemo s seboj 22 velikih zabojev različnih strojev in higijenskih predmetov za novo semenišče v Hong-kongu. Kako nam bo šlo na potovanju, Vam bom svoječasno poročal iz Indije in Kitajske.

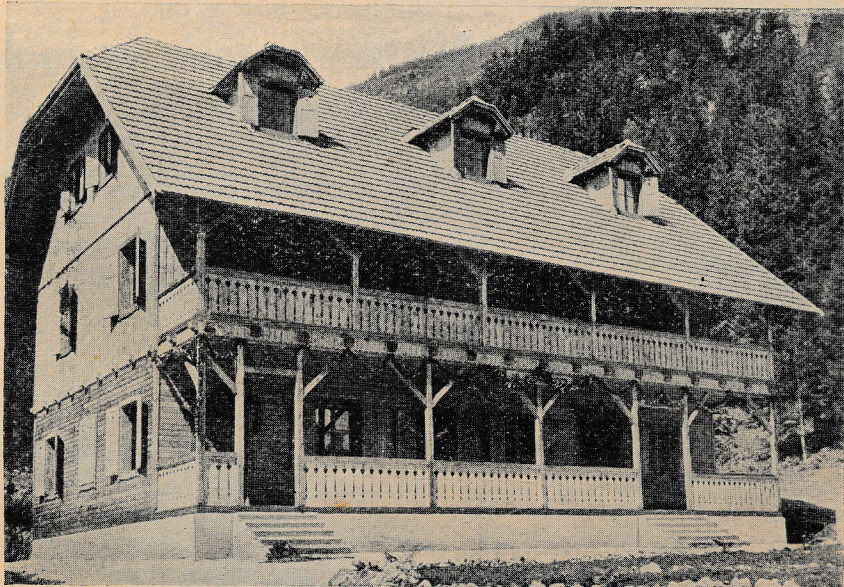
Govoril sem pravkar z misijonarjem, ki se je vrnil iz Kitajske, da sem določen za Sju Kwau in da me ondotni škof že zares težko pričakuje. Kje in kako bom deloval, Vam bom potem poročal iz Kitajske. Vse vas lepo pozdravljam in vas prosim, molite zame.

Hvaležno vdani

Jožef Kerec,
sal. misijonar.

POČITNIŠKI DOM NAD BREZJAMI

Lansko leto smo imeli na Rakovniku 37 bogoslovcev. Izmed teh jih je bilo osem posvečenih in zdaj že delujejo po naših zavodih v Jugoslaviji in Čehoslovaškem. Kaj pa z drugimi? — V Ljubljani je silno nerodno poleti, vroče je, ganiti se ni kam, tako da vsak, če le more, zbeži iz mesta. Poglejte ob nedeljah izletniške vlake, kako so polni! Vse, kar je živega, gre z njimi na vse strani naše lepe domovine. Največ jih gre seveda na Gorenjsko, ker pravijo, da je gori najlepše. Tudi nas je močno mikalo tja gor, pa ne samo za en dan ali dva, ampak za vse počitnice. Kaj pa, ko bi se kar tja kam v hribe preselili? Najbolj pametno bi še tako bilo, da bi si kje v gošči kako bajto zgradili in bi tam prebivali in si kuhali, kakor bi vedeli in znali. Seveda, strehe bo le treba, ker vedno tudi sonce ne sije. — Rečeno storjeno! Bajto si bomo naredili! Toda cvenka ni nič! Don Bosko je tudi kar tako delal. Zidal je cele palače brez denarja, pa je le vse težave prebredel. Hajdimo za njim! No, in beseda sem, beseda tja, konec je bil tak, da smo se v resnici lotili dela. Sprva smo mislili res samo na kako skromno bajto, da smo le pod streho, toda potem smo se premislili in smo jeli kopati temelj za malo večjo bajto. Kolikokrat smo se popraskali za ušesi, kako bo šlo, poguma pa le nismo izgubili. Kupili smo zemljišče v bližini svežega studenčka, ki smo ga poprosili, da nam je kar v

Počitniški dom nad Brezjami

hišo pritekkel, samo cevi smo mu posodili.

Pozimi so les posekali, da se je do pomladi lepo posušil, naročili smo deske, ker smo rekli, da bomo vse leseno imeli, pa drugih potrebnih stvari smo skup navlekli, ki jih ni maralo biti ne konca ne kraja. No, kopati bi morali temelj, a nam je dež nagajal, da smo morali skoraj ves mesec vedriti, ko bi bilo delo šlo najlepše od rok. Počitnice so bile že tik pred nami, bajte pa še nikjer. Kaj bo letos, ali bomo spet v Ljubljani preždeli? Nak, ne bomo! Vse moči smo zastavili in je šlo. Tudi naš gospod mojster in stav-

roč Košuta in Storžič, ki gleda k nam preko širokih pleč Kukovnice. Na drugi strani se nam odpira naš Bled z okolico, ta podoba raja.

V lepem, mladem smrekovem gozdu je naše letovišče, krog nas pa pozvanjajo kravice, ki se pasejo po planini. Katera tudi v obiske k nam pride in se čudi in gleda, kaj je od lanskega leta zraslo sredi njenih gozdov.

3. septembra pa smo imeli lep dan! Za tedaj smo določili blagoslovitev naše „bajte“ oziroma koč. Prišel jo je blagoslovit sam prevzvišeni g. škof dr. Rožman.

Blagoslovitev počitniškega doma

benik, g. Avsenek iz Verbenj, je dejal, da mora biti, in bilo je; en mesec je bilo zamude, pa vendar, šli smo pa le v svojo bajto na počitnice v prelepo gorenjsko stran. Tam gori nad Brezjami, nad cesto, ki pelje iz Tržiča na Bled, smo si izbrali prostor. Na vse strani imamo lep razgled in lepe izlete. Do postaje v Tržič je komaj tri četrte ure. Iz Tržiča v Ljubljano pa samo poldrugo uro. (Kar smo mi gori, tržiški vlak hitreje vozi!). Pred nami leže na lepi ravninici kakor na široki božji dlani Brezje, dobro uro je daleč do njih. Čisto doli pod nami so se hišice v vasi stisnile druga k drugi. To so Leše, ki so daleč dol pod cesto zdrsele. Pred nami je skoro vsa gorenjska ravan, tik za nami pa visoke gore, kakor Begunjščica, Stol, malo

Zelo smo bili ponosni na ta visoki obisk in smo mu še vedno hvaležni zanj. Ljudi iz okolice se je tudi precej nabralo k našemu žegnanju, kakor je videti po sliki.

Korajža velja, smo dejali, in je res obveljala, naš dom je zrastel, čeprav smo še precej jurčkov na dolgu, pa upamo, da se bo tudi to dobilo. Sotrudnice, ki so vedno za vse dobro in potrebno vnete, so nam že precej pomagale, pa nam bodo še, o tem smo prepričani. Kdo bi ne privoščil mladim ljudem, ki so dobrih deset mesecev prečepeli nad knjigami, malo počitka v prosti božji naravi?

Teško se je bilo gg. bogoslovcem ločiti od prelepih planin, toda treba je bilo zopet na delo h knjigam, da se pripravijo za vzvišeni poklic.

Praznični oratorij v Veržeju

VERŽEJ

V okolici našega Marijanišča se nahajajo razen trga Veržeja številne velike vasi. Iz teh prihajajo vsako nedeljo in praznike fantje, večinoma so še šolarji, a nekaj je tudi starejših. Naravnost obćudovanja vredni so nekateri, ker čeprav so daleč od 3 do 5 km, vendar prihajajo redno in točno. Razveseljivo je videti, ko hite od vseh strani veseli, navdušeni, da se zopet zberejo okrog svojih predstojnikov, da se zopet naigrajo ali „nagunčajo“. Letos so dobili gugalnice in razne druge igre.

Najvažnejša točka vsega pa je služba božja s primerno pridigo. Strežniki in sve-

čarji si vedno oblečejo talarčke take barve, kakršno zahteva božja služba tisti dan. Kadar pa je procesija, takrat so v vseh barvah. Res lep prizor!

Letos smo imeli dolg izlet v Gornjo Radgono. Slika, ki jo vidite, je prav od takrat. Nepopisno je bilo navdušenje tisti dan. Peljali smo se na devetih vozovih, ki so bili vsi okrašeni z vencami in zastavicami. Zelo smo hvaležni našim dobrotnikom in dobrotnicam v radgonski fari, zlasti pa veleč. g. župniku Gabercu, potem g. Snoju in gdě. Gobec, nadalje požrtvovalni družini Lančič in družini Rožmanovi iz Orehoveca. Vsem naj poplača trud in naklonjenost Marija Pomočnica!

NE POZABITE!

Salezijanski sodrudniki in sodrudnice zadobe popoln odpustek, ako so se spovedali in prejeli sv. obhajilo:

I. Vsak mesec:

- 1) na dan, katerega si sami izberejo;
- 2) na dan, ko opravijo vajo srečne smrti;
- 3) na dan, ko se udeleže mesečnega shoda sodrudstva.

II. Sledeče dneve:

Popoln odpustek v novembru:

- 21. novembra, Darovanje Marije Device.
- 22. novembra, Sv. Cecilija.

Popoln odpustek v decembru:

- 8. decembra, Brezmadežno Spočetje.
- 25. decembra, Božič.

Opomba! Salezijanski sodrudniki in sodrudnice dobijo te popolne odpustke, ako se spovedo, obhajajo, obiščejo kako cerkev ali javno kapelo ter molijo po namenu sv. očeta. — Bolniki pa, ki radi boleznim ne morejo v cerkev, dobe gornje odpustke, da le molijo 5 očenašev in 5 zdravamarij in 5 čast bodi.

Še posebej pa pomni, da se za odpustek dela, to je popolni odpustek, ki ga dobimo vsak dan enkrat za en vzdihljaj med delom ter 400 dni za vsak drug vzdihljaj, ne zahteva sv. spoved, sv. obhajilo ali obisk cerkve. Zahtevajo se edinole vzdihljaji.

NOVI ODPUSTKI

Papež Pij XI. je januarja meseca (1. 1933) podelil tistim, ki v petek, ko ob treh popoldne zvoni, zmolijo vsaj s skesanim srcem 5 očenašev, 5 zdravamarij in 5 čast bodi v spomin Zveličarjeve smrti na križu, ter dodado po namenu sv. očeta vzdihljaj: „Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil“, sledeče odpustke: a) za vsakokrat v petek 10 let; b) popoln odpustek enkrat na mesec, pod običajnimi pogoji (spoved in sv. obhajilo), kdor tako moli vsak petek v mesecu.

ZA ANGEL GOŠPODOV

20 februarja (1933) je papež podelil sledeči odpustek tistim, ki bodo opoldne, ko zvoni, ali čimprej po zvonjenju zmolili „Angel Gospodov“, oziroma „Raduj se Kraljica“ v velikonočnem času: a) 10 let vsakokrat; b) popoln odpustek enkrat na mesec pod običajnimi pogoji, kdor ga moli vsak dan skozi ves mesec.

ZA SVETO URO

O priliki 19 stoletnice odrešenja je sveti oče podelil popoln odpustek tistemu, ki se udeleži pobožne vaje cele svete ure (spoved, sv. obhajilo), 10 let pa tistemu, ki opravi to vajo vsaj skesan, opravi pa jo lahko javno ali zasebno.

ODPUSTEK SVETEGA LETA

Odpustek svetega leta morejo že letos prejeti doma med drugimi:

1. vsi, ki so prekoračili 70. leto starosti;
2. delavci, ki si z delom služijo vsakdanji kruh;
3. bolniki in slabotni.

Da dobe odpustek morajo opraviti to-le:

Dvanajstkrat gredo v cerkev in v njej vsakokrat molijo:

1. pred sv. Rešnjim Telesom 6 krat Očenaš, 6 krat Zdravamarija in 6 krat Čast bodi;
2. pred podobo Križanega, ako je to mogoče, molijo trikrat apostolsko vero in dostavijo enkrat vzdihljaj: »Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.«
3. v čast žalostne Matere božje molijo sedemkrat Zdravamarija in enkrat pristavijo: »Sveta Mati, to te prosim, rane Kristusa naj nosim, vtisni v moje jih srce.«

Ko so vse to dvanajstkrat opravili, naj gredo še k sv. spovedi in prejmejo sv. obhajilo.

Bolnikom in takim, ki ne morejo v cerkev, bodo pa spovedniki določili molitve, kakršne bodo mogli opraviti.

Milost

častitljivega Dominika Savija

Bilo je neke nedelje popoldne. V salezijanskem zavodu v La Plata (Argentinijska) so igrali nogomet. Dečkov je bilo veliko, tekma pa živa in mikavna. Kar nenadoma so igralci obstali. Oglušujočemu vpitju je sledila boleštna tišina. Mladi vratar, Rafael Oliva, je ležal na tleh ko mrtev. V zaletu mu je spodrsnilo in se je z glavo zaletel v oster rob železnega stebriča. Prestrašeni tovariši so brž priskočili in ga nezavestnega odnesli. Prišel je znamenit zdravnik, bivši sal. gojenec, ki je bil prav tedaj v zavodu, in mu nudil prvo pomoč. Rana na glavi je močno krvavela. Bati se je bilo, da si je pretresel možgane. Nekateri so šli v cerkev molit za ponesrečenca. Med tem se je bolnik zavedel; in ko je za trenutek odprl oči, je v grozi zajechal: „Oslepel sem, oslepel!“ Zdravnik ga je preiskal in po tihem dognal, da mu je ohromel očesni živec. Tedaj pa fant, ki je zdravnikove besede najbrž

slušal, zakliče: *Dominik Savio, če mi vrneš pogled, postanem duhovnik!* Dobri zdravnik zmaje z glavo in pomiga s prstom, češ, da ne bo nič.

Poklicali so mater. Bila je vsa obupana, le Boga je še klicala na pomoč. Tako je minulo nekaj dni v strahu in skrbi. Zdravnikovo napoved so potrdili tudi drugi in zdelo se je, da se bo uresničila. Toda dečkova vera in molitev in zupanje se niso zmanjšale. Nekaj tednov pozneje se mu je vid začel polagoma vračati. Zopet se je lahko poprijel učenja. Koncem leta je prišla mama po svojega Rafaela, ta pa je odločno rekel ravnatelju: „Ali mislite da sem pozabil na svojo obljubo? Duhovnik hočem biti.“ Mati se je ustavljala, a zmagal je sin.

Pred tremi leti je mladi Rafael Oliva, salezijanec, pel novo mašo. Za starešino mu je pa bil oni zdravnik, ki je s prstom mihal, češ, da ne bo nič z ozdravljenjem.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Velika Izraelka, Judita, je s svojim junaštvom rešila ves judovski narod. Ko je krvoločni Holofernes oblegel Betulijo, se je Judita odpravila v njegov tabor in mu ponoči odsekala glavo. — Naša Judita je pa Marija, o kateri poje Cerkev, da „je sama ugonobila vsa krivoverstva“. Naj še v nas ugonobi vsako nevero ter nam pomnoži zaupanje v božjo pomoč in varstvo.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, ker je uslišala mojo prošnjo in mi pomagala. Zlomila sem si roko. Po zdravnikovi naredbi bi morala v bolnico, če bi hotela z roko še kdaj delati. Bolnice sem se pa strašno bala, zato sem se z zaupanjem zatekla k Mariji Pomočnici in jo prosila, naj mi pomaga. In res mi je pomagala: roka mi je ozdravela brez vsake zdravniške pomoči. Tisočera ti hvala, Marija, hočem ti ostati vedno vdana. *Jeler Anica, Sevnica.*

Bilo je pred več leti. V nekem vojvodinskem kamnolomu smo razstreljevali kamenje. Pravkar so prižgali netilne vrvice. Vsi smo se odstranili in šli precej proč od kamnoloma. Tam sem sedel na konec železnega vozička, kakršne smo imeli za prevažanje kamenja. Kmalu začne pokati in kamenje se vsuje ter zleti na vse strani. Več delavcev je bilo okoli mene in varno je bilo tam; le redko je tja priletel kak kamenček. Zato mi niti na misel ni prišlo, da bi bilo nevarno. Čez nekaj časa me pa kar nekaj vzdigne in stopim par korakov dalje, namreč na drugi konec vozička. In komaj sem se obrnil nazaj proti kamnolomu, je že priletel za pest debel kamen in z vso silo treščil natančno tja, kjer sem prej sedel. Ko bi bil tam ostal, bi ga bil dobil naravnost v glavo... Takrat me to ni posebno začudilo. Šele ko sem se vrnil v domovino, sem spoznal, da je bila tu Marijina roka vmes, ki je uslišala klice dobre duše. Da me je takrat zadela božja jeza, bi bila moja duša za vselej nesrečna. Tako me je pa rešila Marija časne in večne pogube. Zato sem ji zdaj, ko sem prišel do spoznanja, neskončno hvaležen. *P... i F.*

Imela sem grozne bolečine v glavi. Z zaupanjem sem se zatekla k Mariji Pom.

po priprošnji bl. Janeza Boska in obljubila zahvalo v Vestniku. Bila sem takoj uslišana. Zato danes izpolnujem svojo dolžnost. Ko mi bo mogoče, se ji pridem osebno zahvalit in ji prinesem zlato srce v dar. Marija je pomagala in bo pomagala vsem, ki se k Njej zatekajo! *Kolarič Katarina, Teharje.*

Že dalje časa me veže zaobljuba, ki jo zdaj z veseljem in z globoko hvaležnostjo izpolnjujem. Pristrčno se zahvaljujem Mariji Pom., bl. Jan. Bosku in sv. Tereziki za vrnjeno mi zdravje in za premnoge milosti, ki sem jih prejela. Marija, Ti si naše upanje in naša pomoč, pomagaj nam še v bodoče! *A. L., Št. Andraž pri Velenju.*

Pošiljam zahvalo, ki jo že par mesecev dolgujem. Bil sem hudo bolan. Bolezen se je vedno hujšala. Zapeljali so me v bolnišnico. Bil sem operiran in potem še enkrat, nazadnje se je pa pridružila še nekšna nevarna bolezen. Nič več nisem vedel, kaj bi. Domači so se zatekli na Rakovnik k Mariji Pomočnici in jo prosili pomoči in zdravja. In glejte, v par dneh se je zboljšalo in čez pet tednov sem se zdrav in vesel vrnil domov. *M. O., Sv. Jakob.*

Edini sinček nam je zbolel na nevarni škrlatinki. V strahu za njegovo življenje sem se z zaupanjem zatekla k Mariji Pom., bl. Janezu Bosku, Mali Tereziki in častitljivemu Dominiku Saviju. Na njih priprošnjo nam je edinec ozdravel. Zato spolnim obljubo in se očitno zahvaljujem. *Kochar Rezika, učiteljica na Cankovi.*

Tisočera hvala Mariji Pomočnici za milostno pomoč v bolezni! Bila sem več let bolna. Zdelo se je, da ni več pomoči. Tedaj sem dobila v roke Vestnik in sem videla, kolikerim je že Marija pomagala

iz stiske. Tudi jaz sem se z vsem zaupanjem zatekla k Njej in ne zastoj. Zdaj sem popolnoma zdrava. Hvala Ti, Marija! Prosim Te, usliši me še v drugi važni zadevi! *R. Angela*, Poljane.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku za srečno prestano operacijo. *Matilda Biderman*, Čušperk.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. Tereziki in bl. Janezu Bosku za večkratno uslišanje in pomoč v boleznih ter za več drugih milosti. Čast in hvala Ti, o Marija! *Terbovc F.*, Loka pri Zidanem mostu.

Prejela sem veliko milost po Marijini priprošnji. V zahvalo naročam srebrno srce. — Zahvaljujem se tudi bl. Janezu Bosku in Mali Cvetki za uslišano prošnjo. *N. N.*, Ljubljana. — Prav iskrena zahvala Mariji Pomočnici rakovniški, sv. Tereziki in bl. Janezu Bosku, da je na njih priprošnjo ozdravela neka oseba, kateri ni mogel noben zdravnik pomagati. *M. R.*

Mariji Pom. izrekam prisrčno zahvalo za vse premnoge milosti, ki mi jih je podelila, in me rešila iz mnogih stisk. Bodi mi še nadalje dobra Mati! Obljubim Ti, da hočem vedno in povsod širiti Tvojo čast in slavo. *M. F.*, Raka. — Podpisana se najprisrčneje zahvaljuje Mariji Pom. kristjanov za uslišanje v več zadevah, posebno za ozdravljenje bolne živali. *Lončar Pavlina*, Zabukovje.

Neimenovana z Gorenjskega se zahvaljuje Mariji Pom. za uslišanje v težki družinski zadevi in naroča v zahvalo veliko srebrno srce. — *Neimenovana* iz Višnje gore se zahvaljuje Mariji Pom., bl. Janezu Bosku in Mali Tereziki za večkratno uslišano prošnjo v zelo važnih in težkih zadevah. V zahvalo naroča zlato srce za Marijino svetišče. Nadalje se zahvaljujejo Mariji Pomočnici za uslišane prošnje in prejete milosti: *M. K.*, Orešje (Sevnica); — *Vidic Ivana*, Polica; — *Neimenovan* od Sv. Jurija ob Taboru; — *Čopar Franca*, V. Kostrevnica; — *Godnič Marija*; — *Neimenovana* iz Žiž pri Konjicah; — *Neimenovana* ž Gorenjskega; — *Stukelj Marija*, Sodinja vas; — *Grebenc Marija*, Levsteki (Sv. Gregor); — *Štemberger Ana*, Mengeš; — *Kuplen Zalka*, Maribor; — *Neimenovana* iz Ljubljane; — *Rus Uršula*, Nemška vas (Ribnica); — *Pirc Ana*, Polzela; — *Selak Jožefa*, Boštanj.

Zgubila sem neki predmet. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici in obljubila zahvalo v Vestniku. Kmalu sem izgubljeno dobila

nazaj. *Vrbušek Julka*, Ljubljana. — Preblaženi Devici Mariji se zahvaljujem, ker mi je izprosila, da sem dobila primerno službo pri dobrih in krščanskih ljudeh. *Klemenčič Marijanca*, Dol. Dobrava (Gorenja vas).

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in bl. don Bosku za izredno pomoč v dušnih stiskah. *Z. M.*, Stična. — Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za zadobljeno zdravje in srečen izid operacije. *Šturm Ivanka*. — *Kocjan Marija* z Iga se zahvaljuje Mariji za ozdravljenje sina, ki je bil bolan na očeh. — *Jenko Mana*, Breg (Komenda), se zahvaljuje, da neka oseba, ki jo je priporočila Mariji Pomočnici, ni oslepela, ko je bila v zelo veliki nevarnosti. — *Koželj Marija*, Brnik (Cerklje), se iskreno zahvaljuje Mariji Pom., da ji je po opravljeni devetdnevniči ozdravela zastrupljena noga. — *Zupan Lojzka*, Velika Dolina (Brežice), se zahvaljuje Mariji Pom. za vrnjeno zdravje brez operacije.

Porenta Johana, Bitnje, se prav iskreno zahvaljuje Mariji Pomočnici, da ji je ozdravila težko bolno nogo. Zdravniki ji niso mogli pomagati, edino Marija ji je pomagala. Takoj ko je začela opravljati devetdnevnicu, se ji je obrnilo na bolje. — Za milostno pomoč v boleznih in za vrnjeno zdravje se zahvaljujejo Mariji Pomočnici še sledeči: *Z. T.*, Štanjel; — *Žnidarič Ivan* in *Terezija*, Radeče; — *Žugelj Meta*, Dobravice (Gradac); — *Ciler Frančiška*, Dravljje; — *Tom Julijana*, Št. Gotard; — *Jakše Ana*, Črnomelj; — *Gartner Frančiška*, Češnjice (Zelezniki); — *H. M.*, Ljubljana; — *Neimenovan* z Bleda.

J. G. se zahvaljuje Mariji Pomočnici za uslišano prošnjo in daruje srebrno srce.

Uslišanje na priprošnjo bl. Janeza Boska.

V težki boleznih sem se z velikim zaupanjem obrnila k bl. Janezu Bosku in takoj se mi je stanje poboljšalo. Kmalu je bolezen popolnoma izginila. *Kavčič Frančiška*, Žirovski vrh.

Uslišanje na priprošnjo čast. Dominika Savija.

Čast. Dominiku Saviju se zahvaljujem za ozdravljenje svoje bolne sestre. *M. G.* iz *Z.* — Iskrena hvala angelskemu mladeniču Dominiku Saviju za uslišano prošnjo! *Z. A.*, Ljubljana.

KAZALO

Za leto 1933

RAZNOTEROSTI

Novoletno voščilo	1
Pismo vrhovnega predstojnika	2
Don Bosko in poklici	4
Salezijanci in izseljenci	7
Salezijanci čuvarji Kalist. katakomb	8
Ob stoletnici (Vincenc. konferenc)	17
Sveto leto	19
Marijina slika	20
Ave Maria	37
Največja milost — misijonski poklic	38
Zakasneli poklici	39
Za misijonske poklice	40
Pohvalno izpričevalo	41
Čudna uganka	42
Zadeva beatifikacije božjega služabnika Dom. Savija	46
Zadnja sestra Dom. Savija	46
Prí Materi	57
Za božje delavce	58
Hrepenenje po Evharišiji v misijonskih krajih	59
Ministra govorita	61
Salezijansko sotrudstvo	78
Dobrodelnost v krščanstvu	81
Za Marijo	83
Ohranimo očetovo podobo	98
Vseh mrtvih dan	99
Pokopavanje mrličev na Japonskem	100
Vseh mrtvih dan pri Hivarih	100
Zadnji dan leta	101
Kalistove katakombe v Rimu ob svetem letu	103
Zgledi vlečejo	104
Svetoletni odpustki	116

NAŠI JUNAKI

Misijonski duh Andreja Beltramija	5
Po salezijansko	43
Don Bosko vzor svetosti in dela	47
V svetnikovi spovednici	60
Don Bosko pisatelj	62
Sv. oče je oklical Dom. Savija za častitljivega	79

ČRTICE IZ DON BOSKOVEGA ŽIVLJENJA

Rajši pri don Bosku	6
Sličica iz don Boskovega življenja	6
Z vso brzino	22

Tako je delal don Bosko	44
Skrivnostni zlatniki	47
Če kliče don Bosko	62
Črtica iz don Boskovega življenja	83
Dobrodelnost	89
Sanje in resnica	102

IZ NAŠIH MISIJONOV

Salezijanski misijoni (njih zgodovina)	9, 23, 48, 63, 107
Kako v Asamu izgnjajo duhove	11
Oteta iz hijeninega žrela	12
Kako je bilo z našimi med japonsko kitajsko vojsko	24
Kako živijo kitajski otroci	25
Pavelček — samosrajčnik	26
Kača kobra — božjeropnica	27
Nenavadna operacija	27
Narodi prihajajo	27
Dijonizij Vrhovnik piše iz Makasa	28
Kako lepo nam je bilo ob preganjanju	29
Šintoistični obredi na Japonskem	30
Naši misijonarji na Japonskem	31
Pod don Boskovo zaščito	32
Zadnja velika noč ubožne Indije	49
Vodnjak spreobrnjenja	50
To vam je uteha	50
G. Geder piše g. Kerecu	51
Pisma misijonarjev (Kerec, Geder, Hanželič)	64
Osemletni mučenec	66
Nenavadna japonska reklama	67
Mali misijonar	68
S tigrom sta se srečala	68
Nov misijon v Sev. Indiji v Saharapurju	84
Salezijanci v Tokio na Japonskem	85
Pri budistih	86
Misijonar Mlekuš piše	87
Misijonarjeva tolažba	87
» Psiček «	88
Zgodba o čaju	89
Asam - Indija	108
Kitajski škof sin matere mučenice	109
Ta nas osramoti	109
Misijonarjev peklenšček	110
Nove maše v Asamu	111
<i>Po salezijanskem svetu</i> 13, 33, 51, 90, 111	
<i>Kotiček bivših gojencev</i>	47, 105

IŽ NAŠIH ZAVODOV

Rakovnik	52, 70, 92, 112
Radna	53, 72, 92
Kodeljevo	71
Kapela	73
Veržej	14, 92, 115
Maribor	93

MILOSTI

Marije Pomočnice 15, 34, 54, 74, 94, 117	
Bl. Janeza Boska	36, 56, 96, 118
Častitlj. Dom. Savija	76, 95, 116, 118
Avgusta Czartorijskega	76
Marije Mazzarello	96

SLIKE

Vodniki po katakombah	8
Drevored Pija IX. nad katakombami	9
Indijanci se pripravljajo za krst	10
Škofov prehod čez reko	11
Pogorje Fitz Roy v Andah	14
» Angel Gospodov je oznanil Mariji...«	21
Zvonjenje na Japonskem	30
Tokio, glavno mesto Japonske	32
Ave Maria	37
† Škof dr. Andrej Karlin	45

» Don Bosko, svet hočem postati.«	46
Misijonar Trampuž med Hivarci	49
Po procesiji	59
Osemletni mučenec	69
Belo oblečeni otroci in klarice	70
Biserni mašnik dr. A. B. Jeglič	77
Dominik Savio	79
Svatbena gostija na Japonskem	85
Najbolj priljubljena igra Kitajčkov	88
Kitajski romarji v Turinu	90
† Sestra Terezija Žveglič	93
Papež se pelje mimo Kalistovih ka- takomb	104
Brezmadežno spočetje	97
Grob sv. Cecilije v Kalistovih kata- kombah	103
Počitniški dom	113
Blagoslovitev počitniškega doma	114
Praznični oratorij v Veržaju	115

NA PLATNICAH

Nekrologi:

Kostanjevec Ivana - Rantaša Tomaž - Jušič	
Liza - Likozar Anton - Sestra Žveglič Te- ez ika - Čepe Terezija - Milosti Marije P.	
Milost bl. Janeza Boska.	

MIKLAVŽ! MIKLAVŽ! MIKLAVŽ!

Kdo ne bi hotel razveseliti svojih ljub-
ljenčkov z lepim *Miklavževim darilom*?

Naprosite sv. Miklavža, naj jim prinese

JUNAKA S PRISTAVE

Spisal dr. Franjo Knific

Stane samo 10 Din

To so vesele zgodbe iz živih mladih let
velikega ljubitelja mladine, bl. Janeza
Boska. Knjiga je skoz in skoz napeta in
mikavna kakor malokatera.

Poleg Junaka s pristave vam priporo-
čamo za take prilike, kot za Miklavža, za
god, za božič, za novo leto še tele knjige:

Vzor mladine. Življenjepis Dominika Savia	Din 8
Mala Cvetka. Življenjepis sv. Tere- zike Det. Jezusa	„ 8

Marijine pesmi (Silvin Sardenko) . Din 6

Poleg teh pa se dobe na Rakovniku še
sledede knjige:

Bl. Janez Bosko - apostol mladine	Din 8
Vzgojna metoda bl. J. Boska	„ 12
Nevesta Presv. Srca Jezusovega	„ 8
Šmarnice Marije Pomočnice	„ 12
vezane	„ 18
Sv. Francišek Saleški - življenjepis	„ 7
Lepo vedenje	„ 3

BOŽIČ!

Imate gotovo sorodnike, prijatelje in
znance, katerim boste voščili vesele praz-
nike. Izdali smo dvoje lepih *božičnih*
razglednic (v barvah), v katerih je lepo
izražena skrinost svete noči. Poslužite se
teh razglednic in si jih pravočasno pre-
skrbite. Naročite več skupaj, da pride
manj poštnine. Za 15 Din dobite 2) raz-
glednic (z všteto poštnino).

Uredil dr. Franjo Knific. — Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno Pavel Alfonz.

NOVO POLJE

V letu, ki nam obeta kanonizacijo don Boska, bi radi stopili za krepak korak naprej. Dočim so v drugih deželah naše inspektorije na vidiku novi zavodi, kakor na Slovaškem, na Češkem, na Hrvaškem, ali sploh v Jugoslaviji, zasevamo v Sloveniji zrno, ki naj zraste v veliko drevo. To so »Knjižice«.

Našim sotrudnikom in tudi marsikomu drugemu so znane priloge našega Vestnika. Prav take bodo te nove knjižice, samo da bodo češče izhajale, vendar pa vestnikove priloge še nadalje ostanejo. Nove knjižice bodo izšle vsak mesec po enkrat ali po dvakrat. Po enkrat tedaj, kadar izide Vestnik s svojo prilogo, po dvakrat pa tisti mesec, ko Vestnika ni. Pojdejo pa na naslove, na katere Sal. Vestnik ne hodi. Vi ostanite zvesti svojemu Vestniku, pa tudi knjižice naj v vas najdejo svoje prijatelje. Prehvaležno polje se vam odpira: da razširjate dober tisk, kar je tako zelo potrebno, saj je premnogo od tiska odvisno, predvsem pa versko življenje v nas, v naši okolici in v naši domovini.

Poslali pa bomo knjižice preč. gg. župnikom, gg. kaplanom, vodstvom Marijinih družb. Za slučaj, da bi se za razširjanje teh knjižic nihče ne zavzel, stopite vi k župniku in se ponudite, da razpečavate

te knjižice. Če se je pa kdo drugi že javil, pa nikar vi ne zaostajajte za njim, saj je tudi prav to naloga salezijanskih sotrudnikov, da so za vse dobro vneti in da so prvi pripravljeni priskočiti na pomoč, kadar gre za dobro stvar.

Priložena je tudi dopisnica, da napišete nanjo, koliko izvodov hočete imeti.

Knjižice bodo pisale o notranjem, duhovnem življenju ter o verskih resnicah in o vprašanih, ki so s temi v zvezi. Vsem bodo dobro došle. Cena knjižicam je skrajno nizka, saj vsaka stane komaj en dinar.

Prav zdaj piše veliki francoski dnevnik „Križ“, da je „razširjanje dobrega tiska najlepša oblika modernega apostolata. Saj je prava, živa vera v trajnem sodelovanju z Bogom, z njegovo Cerkvijo, povsod, vsak dan in pri vsakem delu.“

Prepričani smo, da bo to polje obrodilo, samo obdelovati ga bo treba. Vi ste naši sotrudniki, vi nam boste pomagali.

Ko pošljete kaj za knjižice, pošljite s posebnim čekom, ki ga dobite, ne pa na ček sotrudstva. Le v slučaju, da nimate drugega čeka, lahko pošljete tudi s čekom sotrudstva, toda tedaj zapišite na tem čeku, da je za „Knjižice“, kar ste poslali.

Vabimo in prosimo vas v imenu božjem, svete vere in naše svete cerkve, pomagajte pri bogoljubnem in prezaslužnem delu!

UMETNICA VESELJA, ZAROČENKA

Spisal dr. Jakob Zagar C. M. Naroča se v Misijonski tiskarni Domžale - Groblje. Cena broš. 10 Din, vez. 20 Din. — Za dobro knjigo priporočilo nikdar ni prekasno, zato tudi naš Vestnik svojim sotrudnicam tole priporočila tole lepo delce.

S toplim sreem, utripajočim v ljubezni do naše mladine nam je predstavil pisatelj v knjižici neminljivo lepoto 25 letne škotske mladenke Marjete Sinclair (izg. Sinkler), umrle l. 1925. Ob njenem grobu se gode čudovita uslišanja, zanimanje zanjo postaja zmerom večje. Marjeta je živela v okolju, kjer toliko mladih ljudi zaide na kriva pota: bila je predmestno, delavsko dekle. Po naravi je bila zelo živahna in vesela. Kamorkoli je šla: na ulico, v tovarno, nazaj v domačo hišo, povsod jo je spremljala njena vedra veselost. Hodila

je na počitnice, ljubila je naravo, ogledovala si muzeje in druge znamenitosti, a si je znala pri vsem tem razpršiti vsako meglico, ki bi mogla omadeževati njeno dušo. Marjeta Sinclair je nov neovrgljiv dokaz, da tudi v naši dobi čisto življenje popolnoma soglaša z veselostjo, da je celo edino ono vir pavega in čistega veselja. Zanimivo in poučno je Marjetino razmerje do njenega zaročenca. Da bi ga pravilno in globoko doumeli, je pisatelj umestno vstavil v življenjepisu navodilo glede znanja med fantom in dekletom. — Od srca želimo, da bi ta knjižica prodrila v vse vrste naših deklet in fantov, med kmetske, delavske in med študente ter da bi kaj mnogim pripomogla do prave umetnosti veselja.

Dr. FRANJO KNIFIC:

PRI BOŽJEM SRCU

Vsem častivcem Jezusovega Srca toplo priporočamo naš novi molitvenik „**PRI BOŽJEM SRCU**“, ki je povečana in predelana izdaja „**Zveze ljubezni**“. Pri božjem Srcu! Že sam naslov pove, da mora biti nekaj lepega, ljubkega, prisrčnega. Komaj da je še podoben navadnim molitvenikom. Saj ko ga vzameš v roke, ga skoraj odložiti ne moreš, tako te prime in zgrabi za srce. Godi se ti nekako tako kot sv. Janezu takrat, ko je slonel na Gospodovih prsih in prisluškoval ljubezenskim utripom njegovega božjega Srca. Ti, pobožni molivec, pa v devetih premišljevanjih za prve petke prisluškuješ udarcem Jezusovega Srca, ki v tabernaklju čaka, hrepeni in trpi... Ta premišljevanja so tako mikavna in tako z živim življenjem prepojena in prepletana, da boš težko našel kje kaj lepšega. Poleg premišljevanj je v molitveniku „Devet služb“ s kratkim navodilom, kako naj se opravljajo; nato sledi sv. maša na čast presvetemu Srcu Jezusovemu, kakor jo bere duhovnik ob prvih petkih. Potem so razne druge molitve kakor v vsakem drugem molitveniku, nato pa cela vrsta posvetitev: devetdnevica na čast presv. Srcu in nazadnje „Priprava na srečno smrt“. — Molitvenik je tiskan na močnem belem papirju z razločnimi, dobro čitljivimi črkami in ima 256 strani. Vezava je lična in trpežna, cena pa zelo nizka:

ZLATA OBREZA 20 DIN

RDEČA OBREZA 15 DIN

**Za salezijanske sotrudnike in sotrudnice
PA SAMO 16 in 12 DIN**

Že prvi mesec smo razpečali prav lepo število izvodov. Zato se naj vsakdo, ki bi ga rad imel, požuri, da ne zamudi prilike in nam molitvenik ne poide. Kdor pa ga že ima, naj ga pokaže svojim prijateljem in znancem. S tem bo širil češčenje Jezusovega Srca.

Iz gornjega molitvenika smo ponatisnili v posebnih zvezčkih:

DEVET SLUŽB (24 strani)

1 DIN (za sotrudstvo)

S tem smo hoteli omogočiti, da bi opravljali to pobožnost tudi tisti, ki si molitvenika „Pri Božjem Srcu“ zavoljo krize ne morejo nabaviti. Naroče pa naj si ta zvezčič tudi tisti, ki molitvenik imajo, ker je zelo pripraven za vsakdanjo uporabo in bo na ta način molitvenik ostal dalje časa nedeljski.

PRIPRAVA NA SREČNO SMRT

(12 strani)

0.50 DIN (za sotrudstvo)

Tu najdete molitve, ki se opravljajo pri mesečnem shodu sotrudnikov in sotrudnic. Ker pa vsi ne morete redno prihajati na shode, bodisi radi oddaljenosti bodisi radi zaposlenosti, opravite sami to prevažno mesečno obnovo. Ob koncu je presunljiva molitev za uboge grešnike.

* * *

KARG — VODENIK

M A L A S K R I V N O S T

KLJUČEK DO NOTRANJEGA ŽIVLJENJA

Ker je bilo zmeraj dosti povpraševanja po Mali skrivnosti in je druga izdaja že davno pošla, smo knjižico natisnili znova. Dobila je prav čedno in prikupljivo obleko. Naslovna stran platnic je v dveh barvah. — Mala skrivnost je res pravi ključek do notranjega življenja. Ze samo dejstvo, da je knjižica doživela tretjo izdajo, pove, da mora biti nekaj posebnega. Skoraj bi smeli reči, da nabožna književnost komaj še premore kaj ljubeznivejšega, prisrčnejšega, učinkovitejšega. Knjižica je polna mikavnih zgledov, polna kipečega življenja, ker te kar nepremagljivo pa vendar neopazno vleče k posnemanju. Ali morete dati fantiču in dekliču v roko kaj primernejšega? Ta knjižica je kot nalašč, da jo temu ali onemu poklonite za god za Miklavža, za božič, za novo leto.

Stane samo 3 DIN

Za sotrudnike in sotrudnice 2 DIN

V kratkem izide nadaljevanje Male skrivnosti - „V Zveličarjevi šoli“ - v 4 zvezkih. Cena bo 4—5 Din za vsak zvezek.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
Vodstvo salez. sotrudstva - Rakovnik, Ljubljana.